

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 464 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,50 €
1. februar 2013.

ZABRANJENI KANJON

★ **DOK HOLIDEJ** ★

464

Frenk Larami

ZABRANJENI KANJON

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 464

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

THE FORBIDDEN CANYON

Recenzija i adaptacija

Nikola Šimunović

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 23. I 2013.

Tržište: 1. II 2013.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – THE FORBIDDEN CANYON

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Nikola Šimunović

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

– S puta, psi jedni!

Dijego Kardoza i Džoel Kenison nisu poznavali čoveka koji je tako snažno potezao uzde svog vranca da se životinja propinjala i odmah zatim spuštala noge na kamenito tle isterujući varnice iz kamena. Pri poslednjim zracima sunca koje je zalazilo za brdima blistale su na neznancu velike srebrne mamuze i zakivci na sedlu i konjskoj opremi.

– S puta! – ponovo povika čovek na vrancu.

Džoel Kenison je repetirao „vinčesterku” dok mu je prst nemirno poi-gravao na obaraču. I Dijego Kardoza je odmah potegao dva šestmetka i zatvorio oči pretvarajući ih u dva uzana proreza.

Prekjuče se u pustinjskom delu ispred brda pojavila grupa jahača. Bile su to vladine trupe. Kratko vreme je izgledalo da će se kroz uzani kanjon probiti u brda da bi posetili i dva mala sela na pola dana jahanja, smeštena u potpuno divljem kraju. No, tada su se odjednom okrenuli i nestali u pravcu Los Amosa. Od tog trenutka su postavljene dvostruke straže.

Iza kanjona počinjalo je carstvo Alme Rivas, vođe komančerosa. Nije želela da je uznemiravaju, a još manje

da saznaju za njene poslove. Samo su njeni ljudi znali šta se u brdima događa. U brdima gde se još do pre nekoliko godina grozničavo tragalo za zlatom. Dobitak je međutim bio mali, nije se isplatilo mučiti se, pa su tragači zlata ubrzano napuštali ovaj kraj.

Dijego Kardoza i Džoel Kenison su se nalazili na isturenoj straži. Pola milje iza njih nalazio se drugi krug obezbeđenja. Za strance je kanjon bio zabranjeno područje pa tako ni Kardoza ni Kenison nisu do sada videli ovog stranca na vrancu u zapuštenoj odeći.

– Još jednu reč i ja ću ti izbušiti dve rupe na tvom debelom trbuhu. Još jednu pogrešnu reč! – Vikao je Kardoza podižući dva revolvera. Uperi ih je u strančev trbuh.

– Ukoliko ti ni tada sav vazduh ne bude isteran dobićeš još jedan dodatni metak u glavu! – dodao je Kenison razvukavši usta od uha do uha.

Bilo je pravo čudo kako čovek može toliko razvući usta a još veće što mu se pritom debeo sloj prljavštine, kora koja ga je navodno štitila od sunca, nije oljuštila s lica.

Nepoznati jahač u pohabanom odelu i pokriven prašinom izgledao je kao da danima nije silazio s konja. Na

izrečene pretnje je samo jače stegnuo vrh sedla svojim snažnim rukama i prodornim pogledom odmeravao čas jednog čas drugog momka.

– Što tako čudno piljiš u nas, čoveče? – upitao je Kenison. Jasno se videlo na njemu da se ne oseća baš prijatno pod tim pogledom.

– Gledam vas samo zbog toga da vam zapamtim lice kako Alma Rivas ne bi omaškom drugu dvojicu neopranih momaka obesila.

Dijego Kardoza se pognu tako da je ličio na divlju mačku spremnu na skok. Odrastao je u visoravni Hidalgo i imao prilično neobuzdan temperament. Dok bi drugi ostajali mirni i uspevali da ne izgube nerve, u njemu je uvek sve ključalo od besa. Trojica momaka iz prošlosti su to spoznali prekasno i svoju grešku platili životima. U trenutku kada niko s tim nije računao, Kardoza je potegao revolvere i ubio ih. Od tada je i u najzabačenijem selu s one strane Rio Grande bila istaknuta poternica za njim. Zbog toga se nije smeo pojaviti u Sjedinjenim Državama.

Kardoza otkoči revolvere. Samo jedan nervozan pokret kažiprstima i stranac bi sigurno imao dve rupe u trbuhu.

– Kako si nas ono nazvao? – upitao je Džoel Kenison ispršivši se. No ni tako nije ostavljao naročito impozantan utisak zbog niskog rasta. Mali čovek šiljatog nosa, melez, voleo je kavgu naročito kada bi ga na nju podsticali drugi. Voleo je i da podsti-

će tuđe obračune. U ovom trenutku je bio ubeđen da će se nepoznati jahač i Kardoza uhvatiti ukoštac.

– Psima! – uzvрати stranac odlučnim glasom. – Smrdljivim psima koji ne znaju da su se isprečili na putu velikom čoveku. Za vas bi bila velika čast da mu ljubite noge!

Kardozu je trebalo nekoliko trenutaka da mu ove reči dospeju do svesti a onda je ispustio krik koji je ličio na zavijanje. Kenison se smejao usiljeno.

– Ponoviću samo još jednom da se izgubite i da mi oslobodite put! – zapretio je stranac.

Kardoza poskoči korak u stranu i nađe se u senci velike kamene gromade. Kenison ga je netremice posmatrao.

– Sredi ga! – huškao je melez, osećajući pri tom prijatno uzbuđenje.

– Prokletstvo, smrvi ga!

Kardozova dva šestometka poleteše uvis. No usred pokreta zanese se i posrnu unazad kao da ga je neka nevidljiva pesnica pogodila u grudi. Tek onda se čuo pucanj „vinčesterke”. Kada je Kardoza pao na stenu udarivši u nju leđima, tačno na sredini između dva oka zjapila je rupa.

Ovde u brdima postojala je samo jedna osoba koja je tako umela da barata „vinčesterkom”: Alma Rivas, vođa komančerosa!

Kenison se naglo okrenu u pravcu iz koga se čuo pucanj. Nije, međutim, bilo nikoga. Pogled mu je bio uperen u – prazno!

Panično je stezao kundak „vinčesterke” tako da su mu zglobovi šake pobeleli.

Retko se može videti kada se on okomi na plen i kada napada. Kenison se okrete žustro. Prokleti jahač zbog kojeg je sve i počelo za trenutak je bio zaboravljen. Okrećući se, Kenisonu je bilo jasno da mora biti vraški brz. Kleknuo je ili bolje rečeno kliznuo na kolena, a onda podigao „vinčesterku”. Tek kada je opalio metak otkrio je da u sedlu vranca nema jahača. Nepoznati je stajao kraj svog konja. Kenison je suviše sporo promenio pravac puščane cevi. Još joj je menjao pravac kada ugleda vatreni jezičak i žestok udarac ga baci na zemlju. „Vinčesterka” mu je pala iz ruku, a svetli krugovi su mu igrali pred očima. Hteo je da se uspravi no bez uspeha, sručio se nemoćno na tle.

– Hoćeš li mu bar reći ko ga je to poslao u pakao? – upitao je jedan zvonak ženski glas.

– Misliš da mu je važno?

– Možda će u tom slučaju lakše umreti.

Snažan, visok jahač pride Kenisonu. Zastao je tik ispred njega i posmatrao ga bez imalo sažaljenja. Rekao je samrtniku.

– Zovu me Tolmin Tim, čoveče! Pozdravi vruga i reci mu da još dugo mora čekati na mene!

Revolver u rukama Tolmin Tima se oglasio. To je dokrajčilo Kenisona.

Tek tada se između stena obasjanih žarkim suncem pojavila Alma Rivas,

vođa komačerosa, visoka, vitka i dugonoga. Svilenkasta crna gusta kosa padala joj je na ramena. Lice joj je bilo lepo. Krasile su ga crne krupne oči, pune, sočne usne i isturene jagodične kosti. Na kao krv crvenoj bluzi tri prva dugmeta bila su otkopčana pa su se u izrezu jasno videle bujne, čvrste grudi. Zlatni pojas joj je naglašavao vitak struk i oble ženstvene bokove koje suknja nije mogla da sakrije.

Tolmin Tim na trenutak zatvori oči da bi ih odmah zatim otvorio. Bio je nesposoban da skrene pogled sa Alme Rivas koja mu se približavala njišući bokovima.

– Ponekad u to ne mogu da poverujem – jeknu krupan visoki čovek za kojeg se tvrdilo da je izuzetno snažan i da može i biku da slomi vrat golim rukama. Gurnuo je crni sombrero na potiljak, a ri-đa, kovrdžava kosa zablista na suncu.

– Šta to?

– Da u ovom prokletom dvorištu ispred pakla živi boginja. Ti si prelepa, Alma!

Alma Rivas je to naravno znala, ali je uvek ponovo volela da čuje. Nasmejala se mazno. Kada je zabacila kosu na potiljak, grudi su joj se zategle i jasno se isticale ispod tanke tkanine. Pokazala je na Kardoza i na Kenisona.

– Duguješ mi dva čoveka, Tolmin Time. Kada mogu s tim da računam?

Tolmin Tim se gromko nasmeja. Od oduševljenja se žestoko pljesnuo po bedru.

– Kasnije – uzvratio je pošto se primio. – Govorićemo o tome kasnije, Alma. Prevalio sam žestok put u sedlu. Za petama mi je bila horda besnih đavola. Uspeo sam da ih se oslobodim i očekivao da će mi ovde kod prijatelja biti priređen drugačiji doček.

– Jesi li video vladine trupe?

Tolmin Tim načini pokret telom u pravcu iz kojeg je dolazio glas. Iza Alme Rivas stupio je iz prolaza u stenama Meksikanac uzanih bedara. Prilazio je Almi krećući se kao divlja mačka. Ostao je da stoji uz nju.

– Ko je to? – upita Tolmin Tim pokazujući na Meksikanca upadljivo lepog profila oštarih crta. To lepo lice je bilo tvrdo i surovo u isto vreme, jer su mu oči delovale hladno i beživotno. Mrtve oči, pomisli Tolmin. Sliku je dopunjavao ožiljak u obliku polu-meseca koji se protezao duž desnog obraza sve do usne.

– Herbert Barera, moj prvi oficir – uzvratila je Alma prišavši sasvim blizu Meksikancu i trljajući obraz o njegovo rame.

– Šta je bilo sa Kortesom?

Barera razvuče usta u grimasu koja je trebalo da predstavlja osmeh.

– Jedan od kopača mu je poslao svoju kćer, a ona mu je stavila šipku dinamita pod postelju. Odleteo je u pakao zajedno sa njom.

Tolmin Tim baci još jedan pogled na mrtve pa se zatim vinu na leđa svog vranca. Krajičkom oka posmatrao je Bareru.

Bio je to čovek koji ga je već sada uznemiravao na neki način jer se od njega nije moglo očekivati ništa dobro.

* * *

Ispred Doka Holideja stvorio se zid prašine kada su momci projahali ispred njega i zaustavili konje pred šerifovom kancelarijom. Bio je to loš znak. Takav dolazak značio je da se vraćaju praznih ruku. Dok skoči sa drvenog pločnika u prašinu koja je pokrivala trg, protrlja oči i zabaci crni „kalifornija” šešir na potiljak. Sunce je s neba pržilo nemilosrdno.

– Amerikano!

Dok se okrete. Fabiana je stajala na prozoru hotelske sobe. Mahala mu je rukama, a čvrste grudi su joj poskakivale u ritmu pokreta.

– Čekaću te večeras, Amerikano. Važi?

Dok klimnu potvrdno glavom i nastavi put. Da li će večeras još biti ovde to je pisalo samo u nedokučivim zvezdama. Prašina se uzdizala pod njegovim čizmama dok je išao za jahačima.

Sjahali su pred šerifskom kancelarijom i žučno razgovarali blokirajući ulaz.

Oznojeni ljudi su upravo dovršavali improvizovana vešala zastadoše na trenutak prekidajući posao.

– Čoveče!

– Da?!

– Misliš li da će ove grede moći da izdrže teret jednog komančerosa koji ima mnogo mrtvih na savesti?

Dok se gnevno zasmija. – Grede sigurno hoće – uzvratio je. Rekavši to krenuo je dalje. Ništa više ne može da se dogodi! To, međutim nije bilo tačno. Moglo je još štošta da se odigra.

Činjenica da su se jahači sada vratili praznih ruku nije nipošto značila da čovek nazvan Tolmin Tim neće ovde iskrsnuti praćen drugim ljudima da bi svog ortaka u poslednjem trenutku spasao vešala, makar morao da seče konopac iznad njegove glave. S tim, međutim, ovde niko nije računao.

Prvi put je ljudima uspelo da oteraju grupu razbojnika, komančerosa koji su kao oluja upali u gradić La Eskonidas ne očekujući nikakav otpor. Ovog puta su stanovnici gradića, među kojima je bilo najviše običnih seljaka, bili pripremljeni na prepad budući da su okolna sela već bila popaljena. Upravo iz tih sela su ljudi došli u La Eskonidas i čekali svoj trenutak poklonivši poverenje Amerikancu koji se zove Dok Holidej.

Pobedili su i ubili više od dvadeset razbojnika, a jednog od njih, Pabla Alvareza, uhvatili živog. Već nedelju dana je Alvarez sedeo iza rešetaka u mesnom zatvoru. Svih tih sedam dana se računalo sa mogućim novim napadom na mali grad. No kada se riđokosi Tolmin Tim, kome je jedinom uspelo da umakne do danas nije vratio, odlučili su da tog dana obese Pabla Alvareza.

Dok je stigao grupu jahača sada okupljenih pred ulazom šerifove kan-

celarije. S mukom se probio između uzbuđenih ljudi.

– Oslobodili smo ih se za sva vremena! – uzviknuo je jedan od njih i pucao u vazduh. – Hej, čoveče pobedili smo ih i oni se sigurno neće vraćati u grad u kojem su poraženi!

Okupljeni ljudi su mu burno odobravali. Bili su to obični zemljoradnici koji su se prvi put suprotstavili nasilju i odmah doživeli uspeh.

– Bez tebe to nikada ne bismo uspeeli, Dok – rekao je sedokosi starac spuštajući ruku na njegovo rame.

– Ti si našim mladim ljudima pokazao kako treba da postupe.

– Oni su me i sledili – dopunio je Dok rečenicu. – Borili su se, imali žrtve i uspeeli da pobede.

– Ti, izgleda ne veruješ da će od sada vladati mir? – upita Džim Elkot. Pre više godina je Elkota ovamo doterao neki nepoznat vetar. Naselio se u La Eskonidasu i pored šerifske zvezde uzeo i Meksikanku za ženu.

Dok sleže ramenima.

– Crvenokosi šakal nema više ljudi, mister Holideje. Nemoj to zaboraviti.

– Neće on dugo ostati sam – kazao je Dok. – Za nekoliko pezosa kupiće nekolicinu najgorih paklenih pasa.

Džim Elkot, koji je sa svojom svetloplavom kosom izgledao neobično među tamnokosim i tamnopuslim ljudima, odmahnu glavom.

– Alvarez će visiti. Time Tolmin Tim neće izgubiti samo borbu nego i čast. Pustio je prijatelja da visi na vešali-

ma, a da ni prstom nije mrdnuo. Priče o tome šire se brzinom požara.

Na Dokovom licu se moglo videti da do toga ne drži baš mnogo.

– Ti izgleda ne veruješ da je prosto odmaglio? – pitao je šerif. – Dokle ste jahali? – pitao je Dok vođu potere.

– Do Pelon de Nada – uzvratila Meksikanac. – Nismo sreli živu dušu. Moji ljudi nisu hteli dalje u brda. Mi nismo borci, senjor.

Elkot samo nabra obrve. Mislio je isto što i Dok. Znajući Tolmin Tima, taj je sigurno čekao pritajen u brdima dok se potera ne povuče. To bi, uostalom, bilo logično. Mogao bi da prati poteru sa rastojanja, jer umorni, iscrpljeni ljudi, vraćajući se kući gledaju ispred sebe i ne osvrću se.

Ovi ljudi se zaista uzdaju u sreću i veru, zaključio je Dok. To je uostalom potvrdio vođa potere.

– Mi smo ih oterali i oni se više neće vraćati. Sada znaju da smo jaki pa će ubuduće birati druge krajeve za svoje prljave poslove. No, naš primer će služiti kao pouka i škola. I ostali će se braniti. Komančerosi više neće dolaziti iz planina.

– O keji prijatelji! – Džim Elkot završi razgovor. – Idite kućama i odmorite se. Potrebna su mi tri dobrovoljca. Jedan će otići u crkveni toranj, drugi u Kampo Santo, a treći će stajati kod kukuruznih polja i tamo stražariti. Ukoliko bi Tolmin Tim ipak došao, primetićemo to na vreme.

Dok je šerif Elkot odabrao među dobrovoljcima stražare, Dok je ušao u

šerifsku kancelariju i produžio u njen dograđeni deo sa dve ćelije od kojih je samo jedna bila zauzeta.

Pablo Alvarez stajao je na jednoj klupici i gledao kroz prozor obezbeđen rešetkama na trg. Odatle mu je pogled padao pravo na vešala na kojima su ljudi još radili. Primetivši Doka skočio je sa klupice i prišao vratima ćelije, takođe obezbeđenih rešetkama.

– Oni momci napolju rade dobro i temeljno – rekao je Alvarez pokušavajući da ostane miran, ali je trzanje brkova pokazivalo da je uzbuđen. – Sve je to, međutim uzalud. Ili možda posle svega, ti nameravaš da se obesiš?

– Očekuješ li čudo, Alvarez?

– Ne, nego svog prijatelja – uzvratila mršavi Meksikanac. Na njemu se na prvi pogled nije moglo primetiti da je zao momak. Delovao je kao poštenjačina blagog pogleda. No, poznato je da spoljašnost može i te kako da prevari. Dok je, naime, znao da je Pablo najkrvoločniji od svih članova bande Tolmin Tima.

– Tvoj prijatelj ima dovoljno problema sa samim sobom – primeti Dok. – On je kao poražen čovek pobegao u brda i biće srećan ako ga orlušine ne pojedu.

Pablo Alvarez napravi prezrivu grimasu. Nije propustio Doka da nazove pogrđnim imenom koje Meksikanci upotrebljavaju za Amerikance – gringo. – Šta ti znaš o tome, gringo? Ja sam Pablo Alvarez, prijatelj Tolmin Tima i ljubavnik vođe komančerosa.

Čoveka kakav sam ja ne može tek tako da obesi šačica podivljalih seljaka.

– Još sedam časova – upozori ga Dok muklo. – Posle toga će te čak i građani La Eskonidasa zaboraviti! – Holidej se okrete i pođe ka izlazu iz šerifove kancelarije.

– Gringo!

Dok zastade na pola puta.

– Čak i da si u pravu, gringo, tvoje ime sada je poznato u brdima. Komančerosi će te goniti pa me nećeš baš dugo nadživeti. Pre nego što tvoja crna duša bude otputovala u pakao znam da će umirati mnogim smrtima.

– Amin! – zaključí šerif Elkot koji je trenutak ranije ušao u svoju kancelariju. – Govori kao prokleti Indijanac, Dok.

– Setićeš se ti već mojih reči, gringo!

Šerif i Dok uđoše u kancelariju gde je na stolu stajala posuda s hladnom kafom. Dok je natoči u lonče i poče da pije u malim gutljajima.

– Ko je ta žena, vođa komančerosa? – upitao je čuvara zakona. Elkot odmahnu rukom. – Nemam pojma. O njoj se govori ali niko ne zna ko je ona i niko je nikada nije video. Opaka legenda oko koje se svakodnevno nešto novo ispreda. Koliko ostaješ u gradu, Dok?

– Do večeras, šerife.

– To se neće baš dopasti lepoj Fabiani.

– U tom slučaju mogao bih da ostanem do jutra. Ali joj se ni to ne bi dopalo.

Rosalvo Matero je čuvao stražu kod kukuruznih polja. Sa tog mesta mogao je da vidi čitavu milju istočno. Dalje su vidik zaklanjali kaktusi. Na pojedinim mestima su prostranstva pod kaktusima izgledala kao veliki zid iza kojeg svet prestaje. Matero je javio dobrovoljno. Došao je iz sela koje su članovi bande Tolmin Tima sravnili sa zemljom. Video je mnoge sugrađane i brojne prijatelje kako umiru. Čak i svog oca i brata. On sam se uz velike muke spasao. Bio je obuzet užasnom mržnjom zbog koje je pohitao da se dobrovoljno prihvati straže, iako davana i dve noći nije oka sklopio.

Na kraju kukuruza bilo je senovito pa je zbog toga Matero tamo seo na toplo tle i očiju suznih od premora posmatrao brisan prostor nad kojim je treperila jara. Pogled mu je dopirao do uzvišice i prvih polja kaktusa.

Matero je s mukom uspevao da odagna san. Sve češće je tonuo u dremež, a glava mu je padala na grudi. Trgnuo bi se i pomišljao na to da bi trebalo neko odmoran da ga smeni na straži.

Iz dremeža ga je trglo približavanje dvojice ljudi. Obuzelo ga je osećanje krivice zbog dvojice jahača koji su se približavali. Iza njih je ostalo polje kaktusa. Jahali su pravo prema njemu. Umor je bio kao rukom odnesen. Matero nije verovao da su ga jahači primetili. U magnovenju se ispravio i hteo da vrati u polje kukuruza. Jedan

od jahača mu mahnu rukom. Znači, videli su ga i znali da je na straži. Repetirao je „vinčesterku” spreman da opali prvi metak u vazduh. Onda, međutim, zaključi da je to preterano i suvišno. Da ovi momci imaju neke neprijateljske namere ne bi mu se približavali tako otvoreno, a još manje mahali. Dakle, radi se najverovatnije o ljudima koji sasvim slučajno prolaze ovuda ili pak nameravaju da se priključe ostalima koji su pružili otpor, jer su verovatno čuli da su oni uništili bandu Tolmin Tima.

Lagano su se približavali. Izgledali su kao poljski radnici zalutali samo providenje zna odakle. Matero je bio siguran u svoju procenu. Konji dvojice jahača su bili iscrpljeni, a oni sami loše, jednostavno odeveni. Nosili su stare „sombbrero” šešire i pohabane pončoe bele boje koji su dosežali do konjskih leđa. Ukoliko su i nosili oružje ono se nalazilo ispod pončoa.

Iako nisu izgledali opasno, Matero čvršće steže kundak „vinčesterke” i napregnut sačeka sve dok nisu pred njim zaustavili konje. Obojica su bila niskog rasta i veoma mršavi.

– Čuli smo da ste očistili grad – rekao je jedan od njih i pokazujući na Materovu „vinčesterku” dodao. – Zašto onda stojiš ovde na straži?

– Zato jer mi se to dopada i nemam šta drugo da radim. Kuda ste naumili?

– Da nađemo mesto na kome se može mirno živeti – odgovori isti ja-

hač. Drugi je klimnuo i držao oči zatvorene.

– Šta je s njim? – upita Matero.

– Bolestan je. Ima li u ovom gradu lekara?

– Da – glasio je jednosložni odgovor stražara.

– Hvala bogu! Možemo li sada dalje?

– Nosite li oružje?

– Kao i svi ljudi u ova nemirna vremena.

Rosalvo Matero je oklevao još koji trenutak, a onda potvrdno klimnuo glavom.

– Javite se šerifu, on će vas uputiti dalje i pomoći će vam. Dvojica jahača nastaviše put. Ubrzo zatim su se izgubili iza polja kukuruza. Matero sede ponovo i navuče sombrero duboko na oči. San ga je polako ponovo osvajao. Ovog puta se trgao kada je nešto zašušalo u kukuruzištu. Odmah mu je bilo jasno da to znači opasnost. No, misli su mi bile brže od umornih zglobova. Okrenuo se u stranu i podigao „vinčesterku”. Baš u tom času nadnela se nad njega senka jednog od dvojice u pončosima i nož blesnu na suncu. Matero je još samo uspeo da oseti tup udarac u grudi. Posle toga ničeg više nije bio svestan.

* * *

Dok Holidej je pošao na počinak. Trgao ga je iz prvog sna neki šum na vratima. U trenutku je bio potpuno budan i izvukao revolver ispod jastuka.

Fabiana s mukom priguši krik. No, strah lepe Meksikanke je trajao veoma kratko. Lupila je vrata bosom mogom tako da su se s treskom zatvorila uz škljocanje brave.

– Zar sam tako opasna, dragi? – upitala je kikoćući se dok je Dok vraćao revolver pod jastuk. – Čula sam da večeras napuštaš La Eskonidas pa sam poželela da te još jednom vidim, Amerikanče!

Približavala se Doku lakim koracima. U toj jednostavnoj sobi bio je samo jedan krevet, jedna stolica i nekoliko eksera pribijenih u zid na koje je mogla da se okači odeća. Istina, ti su se ekseri koristili veoma retko jer ljudi koji su se ovde zaustavljali bivali su uglavnom na proputovanju, pa su najčešće spavali obučeni.

Fabiana je posmatrala eksere i preko lica joj prelete osmeh.

– Više od onoga što tamo visi, čovek ne može da nosi na sebi – kazala je glasom koji je imao mukli prizvuk.

– Više od toga zaista ne može da nosi.

Upozorila je Doka pre nekoliko dana kada se slučajno obreo u ovoj zabiti. Fabiana je radila u maloj krčmi, gde je, posluživala i zabavljala goste pesmom i igrom. Svi su je znali samo po imenu – Fabiana. Niko nije znao odakle je došla. Prosto se jednog dana pojavila tu i našla posao u krčmi pa je ostala.

– Kuda ideš kada napustiš La Eskonidas? – upitala je Fabiana stojeći

kraj kreveta. Njene krupne smeđe oči delovale su tužno.

– U Laredo – uzvрати Dok.

– To je vraški dug put, Dok. Bićeš nedeljama na putu, a to znači usamljen. Beli čovek kakav si ti trebalo bi da povede sobom ženu koja će mu odagnati jednoličnosti i dosadu i malo ulepšati život.

Dok se nasmeja. Fabiana nije mogla imati više od dvadeset godina, ali nije mogla biti više žena no što je već bila. Znala je sve o ljubavi i umela muškarce da mota oko prsta.

– Beli čovek kakav sam ja jaše sam, mala – rekao je Dok. – Osim toga, beli čovek se odmara pred tako dugačak put.

– Znači li to da ti se ja ne dopadam više?

– Dopadaš mi se Fabiana.

– Ali ipak nećeš da me povedeš sobom. Misliš da je za jednu nežnu ženu put do Lareda suviše opterećujući i nećeš da moraš paziti na nekog?

– Tačno tako, mala!

– Onda ću ja put prevaliti sama pa ćemo se naći u Laredu.

– Ili možda u Vaku ili u Abileni – reče Dok i odmahnu glavom. – Možda uopšte neću ni stići tamo pa ćeš čekati uzalud, jer su me lešinari rastrgli.

– Onda ću te ožaliti, Dok!

Prevlačila je svojim vitkim rukama preko pokrivača i onda podvukla jednu ruku ispod prelazeći njome preko Dokovog tela.

– Znala sam da je tamo sve što jedan čovek može da nosi na sebi.

Oči su joj pobedonosno svetlele dok je pokazivala na zid i obešenu odeću. Prišla je zatim malom prozoru i ostala da stoji ispod njega.

– Znači više se nećemo videti?

– Ne – uzvрати je Dok muklo. Dopa-la mu se ta vitka Meksikanka. Bila je prava lepotica koja je zavrtila mozak mnogim muškarcima. Volela je život i ljubav, ali je isto tako mogla da bude verna. Od kako je Holidej stigao u La Eskonidas nije progovorila ni jednu suvišnu reč s drugim muškarcima. Fabiana je bila zaista dobra žena, ali ne za čoveka kakav je bio on. Morao je da ostane sam zbog svoje zle sudbine. Pogledao je Fabianu. Svetlost sunca obasjavala je njenu tamnu kožu dok je svlačila sa ramena jednostavnu haljinu puštajući nemarno da padne na pod. Ispod te haljine nije imala ništa kao uostalom uvek kada bi dolazila kod Doka.

Taj prizor ga je rasanio i zainteresovao.

Nameravao je da večeras napusti grad. Hteo je da spava, da se odmori za prvu deonicu dugog puta do Teksa-sa. Međutim, pogled na poželjno telo Fabiane skrenuo mu je misli na drugu stranu. Uspravio se i seo u postelju, a prekrivač je kliznuo na pod. Fabiana je držala ruku na grudima tako da ih je više isticala, no pokrivala.

– Možda ćeš ipak ostati ili ćeš me povesti sa sobom. Voleću te i učiniti zavisnim sve dok ne budeš mogao da živiš bez mene.

Zvučalo je kao pretnja i Fabiana mu se primakla kao divlja mačka spremna da se baci na svoj plen. U jednom skoku našla se u postelji kraj Doka. Jednim pokretom noge odbacila je pokrivač na pod i legla preko njega.

Bio je to uzvik sa ulice koji je u magnovenju odagnao sve drugo. Sledio je krik koji se oteo iz grudi neke žene. Dok uhvati Fabianu za kukove i spusti na zemlju.

– Dok...

Pokušala je da ga zadrži ali se on odlučnim pokretom oslobodio njenog stiska. Izvukao je „kolt” ispod jastuka i priskočio prozoru.

Čovek u belom ponču je stajao samo korak udaljen od šerifske kancelarije. Levom rukom je držao mladu ženu za kosu, a desnu u kojoj se nalazio revolver sa šest metaka uperio u njenu glavu.

– Hej, šerife! Ovo je Alkaldenova kći. Hoćeš da je mrtvu položim pred tvoja vrata?

Dok pogleda u desno. Alkalden, stariji čovek prosede kose stajao je nedaleko, dve kuće na desnoj strani ulice. Držao je svoju ženu za ruku. Nesrećna majka je bila ta koja je ispustila gotovo neljudski krik.

Levo, kraj ulaza u šerifsku kancelariju stajao je drugi čovek u ponču. „Vinčesterka” mu je bila uperena u vrata, a lice razvučeno u zlurad osmeh.

Osim ovih osoba nije bilo nikoga više napolju. Trg je delovao avetinjski prazan. Ni kod vešala nije bilo nikoga. Na poprečnoj gredi visila je omča na-

menjena Pablu Alvarezu. Fabiana je htela da kaže nešto, ali Dok odlučno odmahnu rukom, dajući joj znak da ćuti. Lepa Meksikanka ustade. Oprezno se došunjala do Doka, pogledala kroz prozor, ustuknula i pokrila lice rukama.

– Sveta bogorodice, pa oni će ubiti Simonu!

Dok se saže ispod prozora i udalji od njega. Hitro se obukao i stavio opasač. „Vinčesterka” mu je stajala oslonjena na desni zid. Dograbilo je i stavio metak u nju.

U gradu su se svi osećali sigurnim pošto se Tolmin Tim nije pojavio nedelju dana. Niko nije računao s tim da bi se nešto u međuvremenu moglo dogoditi. U njihovim očima je Tolmin Tim bio poražen čovek koji je prijatelja ostavio na cedilu.

– Gringo, šerife! – Glas čoveka u pončou delovao je sada opasnije.

– Hoćeš li zaista da cura umre?

Dok je video dovoljno. Napustio je ružnu hotelsku sobu i niz stepenice otrčao u predvorje. Pako, vlasnik hotela stajao je tamo kao okamenjen. Njegovo široko, grubo lice bilo je bez izraza.

– Oni su ipak došli! – kazao je muklo kada je Dok stupio u predvorje.

– Oslobodiće Pabla Alvareza i ubiti Simonu. Svako ko im se nađe na putu biće takođe mrtav. Mi smo izvojevali jednu veliku pobedu, Amerikano, ali se ipak ništa nije izmenilo!

Već po glasu se osećalo da je snažni Pako obeshrabren. Odrastao je pra-

ćen stalno u životu obeshrabrivanjem i potlačivanjem tako da se ničeg drugog nije ni sećao.

– Ostani unutra – naredi mu Dok.

– Da možda nećeš...

Holidej napusti hotel u čijem se sklopu nalazila i jedina krčma u gradu. Koristio je sporedni ulaz. Video je onu dvojicu sa pončom, međutim bilo je pitanje da li ih je samo dvojica. Verovatno su negde uspeli neprimetno da prođu pored straže. Pretpostavljao je da se to dogodilo kod polja kukuruza. Tako su mogli neopaženo i nesmetano da uđu u grad. Ako dvojica to uspeju, onda i drugi mogu da ih slede. Poguren, Dok se kretao priljubljen uz zidove kuća.

– Imaš još jedan minut vremena, šerife! Posle toga će cura biti mrtva, a posle nje će i drugi gristi prašinu.

– Šta hoćete, prokletnici? – vikao je Džim Elkot iz kancelarije. Bilo je jasno da želi da dobije u vremenu. Dok je bio uveren da čuvar zakona u ovoj proklesnoj situaciji računa na nečiju pomoć.

Dok se zaustavi u prolazu između dveju kuća, teško dišući. Znoj mu se slivao niz lice. Kuća na desnoj strani bila je šerifska kancelarija. Na toj strani nije bilo prozora, kao ni na stražnjoj strani kuće na koju se nadovezivao dograđeni zatvorski deo. Ovu zgradu je bilo, dakle, moguće napasti samo s prednje strane.

Dok se spusti u prašinu, uze „vinčesterku” obema rukama i otkotrlja se

kroz uzan prolaz. Od ugla ga je delilo deset metara.

– Šta hoćete? – vikao je šerif iz kancelarije.

– Tvoj leš amigo! Takođe i leš drugog gringa koji se zove Dok Holidej, a hoćemo i našeg prijatelja – živog. Ljudima se ovde neće dogoditi ništa. Predaće oružje i vratiti se svojim svakodnevnim poslovima. To nisu ni vojnici, niti su vični borbi!

Dok je ugledao nju kada je stigao do ugla. Ništa se nije promenilo. Još uvek je jedan od razbojnika stajao na trgu ispred kancelarije držeći mladu devojkicu na nišanu, dok je drugi stajao levo uz vrata kancelarije. Čim bi se Elkot pojavio na vratima bio bi mrtav. Oni sigurno neće ni trenutka oklevati da ga ubiju. A hoće i njega, Doka! To je jedino moglo da znači da se Tolmin Tim dočepao neke sigurne luke i ispričao šta se odigralo u La Eskonidasu. Naravno, obavestio je da je on, Dok organizovao otpor.

– Koliko još nameravaš da čekaš, gringo šerife?

Dok zaustavi dah. Poznao je Elkota kao čoveka koji ume da koristi razum. Neće dozvoliti da ga dva razbojnika srede tako brzo kako su zamišljali. Imao je jedno uporište, jedan adut, a to je bio zatvorenik Pablo Alvarez. Ako taj adut bude pravilno koristio postoji još jedna šansa.

– Kako hoćete svog prijatelja? – pitao je šerif ne pomaljavajući se.

– Ne razumem te gringo šerife!

– Mislim celog ili u komadima?

U tom trenutku se u zatvoru čuo pucanj. Usred eksplozije odjeknuo je krik. Pablo Alvarez ga je ispustio. To su shvatila i dvojica razbojnika.

Dok ih nije ispuštao iz vida. Razbojnici su izmenjali poglede.

Očigledno su bili neodlučni, jer je naredba glasila da Pabla Alvareza izvuku iz zatvora. Podrazumevalo se živog!

– Šta je bilo, Pablo? – povika razbojnik koji je stajao uz vrata šerifske kancelarije.

– Hoće da pustite curu da ode – vikao je izbezumljeni Alvarez. – Gringo je lud! Taj će me zbilja mecima iseći na komade!

Simona, Alkaldenova kćerka okrete glavu, Dok vide da su joj oči pune suza. Na licu joj se ogledao smrtni strah.

– Prokletstvo, on hoće da pustite tu curu!

Iz kancelarije je ponovo odjeknuo pucanj praćen Alvarezovim krikom.

– Šta on to čini s tobom, Pablo? – hteo je da zna momak s pončom koji je još uvek držao nesrećnu Meksikanicu za kosu pa je čak privukao bliže sebi. – Šta taj pas čini s tobom?

Odgovora nije bilo.

Dva razbojnika su ponovo izmenjali poglede. Doku se činilo da su se sporazumeli, da spremaju neki poduhvat.

Možda su imali naređenje da Pabla ubiju ako već ne mogu da ga oslobode. To bi u svakom slučaju bila časnija smrt od one na vešalima.

Holidej se uspravi. U tom času u Simoninim očima zaiskri nada, jer ga je primetila. Dok je naravno to hteo da spreči ali, dogodilo se.

Samo da ne oda njegovo prisustvo!

Vrata kancelarije se otvoriše, ali se na njima nije pojavio Elkot. Nije gurnuo Pabla Alvareza ispred sebe.

Čovek koji je klečao levo od vrata kancelarije još se više zgrči i maši rukom ispod širokog belog ponča. Kada je izvukao ruku, Dok je video da u njoj drži nekoliko vezanih šipki dinamita. Bilo ih je najmanje četiri. Dovoljno da šerifovu kancelariju pretvore u prah i pepeo.

– Vi prokleti psi!

Doku zastade dah. Bila je to Fabiana. Nije mogao da je vidi. Morala je, dakle, da napusti hotel kroz glavni ulaz i sada se nalazila na trgu. Dok lupi čizmom u zemlju. Tada se dogodi ono što je iščekivao: momak koji je držao Simonu se naglo okrete puštajući je pri tom.

Dok se dve sekunde kasnije našao između razbojnika i Fabiane. Mogao je odmah da puca, ali mu u tom slučaju ne bi uspelo da skrene pažnju drugog lupeža na sebe.

– Džimi! – povika Dok. – Vraćaj se u zatvor!

Simona je dejstvovala instinktivno. Bacila se u prašinu kada je razbojnik ponovo hteo da je dočepa. To je Dok iskoristio i počeo da puca. „Vinčesterka” se trzala u njegovoj ruci, a čovek koji se služio devojkom kao taocem ležao je u prašini.

Drugi razbojnik ispali nekoliko hitaca na Doka.

Fabiana je vrištala, ali Dok na to nije obraćao pažnju. Usred okreta se naglo zaustavio, podigao „vinčesterku” i nanišanio u vezane šipke dinamita koje je razbojnik pustio pored sebe. Trenutak kasnije se eksplozija prolomi kroz vazduh narušavajući tišinu. Komadi drveta i kamenje leteli su kroz vazduh, Doka je jedan kamen žestoko pogodio u rame i odbacio. Krajičkom oka ugledao je Fabianu koja je svojom neočekivanom pojavom dala znak za napad. Ležala je na metar odstojanja od ulaza u hotel, u prašini.

Protekle su dve sekunde dok se nije iz prolaza, velike rupe koju je načinila eksplozija, pojavio šerif. Pokriven prašinom posrćući i kašljući izašao je napolje i gledao oko sebe.

Dok poskoči. Simona se takođe podiže. Ostala je na nogama samo nekoliko sekundi, a onda se ponovo sručila u prašinu. Lice joj je bilo umrljano krvlju.

Alkalden i njegova žena, jedini koji su se našli na ulici pritrčase svojoj kćeri.

– Gde su ti kojoti? – vikao je Elkot. Do tog trenutka nije još shvatio šta se zapravo dogodilo.

Dok pođe prema Fabiani koja se okrenula na stranu i gledala ga svojim krupnim očima. Dok kleknu pored nje. Pružio je ruku u želji da joj pomogne da stane na noge. Mlada Meksikanka međutim s mukom odmahnu glavom.

– Ne, Dok! – jeknula je. – To tako boli!

Tek tada je ugledao rane. Dva metka su pogodila Fabianu u stomak. Krv se penušala kroz njene prste dok je rukama pritiskala rane.

– Molim te nemoj, Dok.

– Prokletstvo, gde li je taj lekar? – vikao je Dok uzbuđeno, obraćajući se šerifu koji je još uvek teturajući se išao prema trgu i pogledom tražio nešto. – Neka neko pozove lekara!

– Dok!

Dok se nagnu nad Fabianom.

– Gde? – pitala je devojkica slabim glasom. – U Laredu, Vaku ili u Abilenu?

Pomilovao joj je obraze. Osetio je u grudima bolni grč.

– Gde god hoćeš.

– Nećeš otići, Amerikano.

Dok odmahnu glavom. – Ostaću kod tebe, draga devojkica – šaputao je nežno – koliko god ti budeš htela.

Andeoski osmeh ozari lice lepe Fabiane. Zatim se iznenada bolno zgrči da bi se časak kasnije opustilo kada je smrt dograbila svojom gvozdenom rukom. Holidej je bespomoćno posmatrao i milovao joj dugu kosu. Neko je obavestio lekara i on se stvorio na trgu. Stao je uz Doka.

– Ne znamo joj ni prezime i ne znamo odakle je došla. – Dok je nervozno trljao oči kada mu je konačno prišao Elkot.

– Ne čujem dobro, a i sa mojom ravnotežom nešto nije u redu. Bila je to žestoka eksplozija.

– Šta je s Pablom Alvarezom?

– Eno ga sedi u svojoj ćeliji i žali za izgubljenom šansom – uzvрати Elkot. Bacio je kratak pogled na razbojnika kojeg je Dok jednim metkom poslao na onaj svet. Zatim počeo da traži pogledom po trgu. – Gde je drugi lupež?

– Njega je sopstveni dinamit tako rasparčao da ga ni u paklu neće prepoznati! – uzvрати Dok muklo.

U tom trenutku se više niko nije nalazio u kućama. Svi su bili na trgu i stajali kao živi, nemi zid.

– Uzmite oružje i podelite se po gradu – naložio je Dok. – Možda su svi došli, a možda i nisu. Neka vas ne bude manje od trojice u grupi.

Ljudi spremno poslušali, dok su žene ostale na trgu. Dok ih poslao kućama. Još nije bio siguran da se u gradu ne nalazi neko od razbojnika.

– Gospodine!

Alkalden priđe Doku i spusti mu ruku na rame. Pogledao je sedog čoveka čije je lice bilo izbrazdano dubokim borama. – Vi ste mojoj kćerki spasili život, Dok. Ja ne znam kako...

Holidej pokaza na mrtvu Fabianu.

– Ona nema prezimena i ne pripada nigde. Možda više nema ni porodicu. Ona je ta koja je privukla pažnju razbojnika. Da nije bilo nje ništa ne bih mogao da učinim za vašu Simonu. To niko ne bi smeo da zaboravi sve dok ovo proketo mesto bude nosilo ime La Eskonidas!

Alvarez je bio mrtav. Umro je na vešalima proklinjući Doka Holideja. Sat posle sahranjivanja obešenog i dvo-

jice razbojnika koji su krenuli da ga spasavaju, bili su sahranjeni Rosalvo Matero i Fabiana na mesnom groblju Kampo Santo. Još nikada La Eskonidas nije video toliko ljudi na malom groblju. Nikada uostalom nije neka mlada žena učinila toliko za grad, slobodu nije platila životom.

Dokov Mig je nemirno poigravao pred šerifovom kancelarijom vezan za prečku. Holidej položi ruku životinji na nozdrave da bi ga umirio.

– Nemiran je – kazao je Džimu Elkotu. – Previše dugo smo se zadržali ovde. Pazi na svoj prokleti grad, šerife!

Dok se vinuo u sedlo i s naporom zadržao Miga nekoliko trenutaka u mestu.

– U Teksas? – upitao je šerif.

– Laredo – uzvрати Dok.

– Hvala ti momče! Ako se ikada budeš našao u ovom kraju...

– Sigurno ću ovo mesto zaobići u širokom luku – dovrši Dok rečenicu i obode konja. Neki ljudi su mu dovikavali, ali se on nije obazirao. Napustio je La Eskonidas i stigao do polja kaktusa. I s tim je zauvek svršeno, mislio je u tom trenutku. Nije ni slutio da ga na tri dana jahanja odavde nestrpljivo očekaju.

* * *

– Ponovi to još jednom! – jeknuo je Tolmin Tim lica izobličienog od gneva.

– Obesili su Alvareza. Huan i Raul su mrtvi. Onaj prokleti Amerikanac ih je sradio sam.

– A ti, pasji sine, ti si to samo posmatrao?

– Odigralo se tako brzo tako da ništa nisam mogao da učinim. Raula je oborio metak, a Huana je razneo sopstveni dinamit. Šta sam kog vrađa i mogao preduzeti? Obesili bi me zajedno sa Alvarezom. Ko bi te onda mogao obavestiti šta se odigralo?

Tolmin Tim je ređao kao podivljali medved. – Ko li je taj pas kojeg zovu Dok?

– Čovek od krvi i mesa koji ima sreće i budnog anđela čuvara. Tolmin Tim klimnu glavom. Sa zebnjom je mislio na trenutak kada će Almi Rivas morati da izađe na oči. Dala mu je deset ljudi da oslobode Pabla Alvareza i uhvate Doka Holideja. Tamne oči su joj sevale dok je izdavala to naređenje. Želela je da se dočepa tog gringa koji joj je zadao najteži udarac. Pretrpela je najveći poraz u životu. Htela ga je živog.

Za sada je, međutim, Tolmin Tim stajao tu praznih ruku. Trojice nema više, a Holidej je bio na putu da napusti Meksiko.

– I šta sada? – pitao je Esteban Ortega.

Tolmin Tim ga pogleda ispitivački. Bio je jedan od Alminih favorita. Nije bez razloga poslala ovog visokog, vitkog čoveka s njim. Trebalo je da nadgleda sve i pobrine se da on, Tolmin Tim ne dođe na ludu pomisao i

osamostali se ne plativši dug vođi komančerosa.

– Sada ćemo ga uhvatiti kao divljeg vepra koji je zalutao u brda. Posle pobe u La Eskonidasu oseća se sigurnim. Krećemo za pola sata!

* * *

Alma Rivas je stajala na najvišoj tački starog utvrđenja. Naslonila se bokom na veliki kvadratni kamen i kružila pogledom po udoljici. Pod purpurnom svetlošću zalazećeg sunca sve je izgledalo mirno.

Usred udoljice gorela je vatra. Tu su se ljudi najčešće zadržavali. Neki su se, međutim, već povlačili u kuće u malom selu smeštenom u podnožju utvrđenja.

Kao džinovske tamne oči delovali su okrugli ulazi u rudnik izbušeni u steni. Taj posao su obavili kopači koji su pre nekoliko godina stigli dovde u poteri za zlatom, ali se brzo povukli praznih ruku. Jednostavno nisu imali strpljenja i hteli da se veoma brzo dokopaju bleštavog žutog metala. Kopači su ne znajući ostavili za sobom ogromno bogatstvo na koje je naišla Alma Rivas kada je sa nekolicinom ljudi stigla u ovu dolinu. Bežala je ispred vladinih trupa pa joj je bilo potrebno sigurno, skrovito mesto. Selo u kojem je Alma imala sreće zove se Suerte. Tada niko nije ni pomišljao da se ona mogla povući tako visoko u brda. Možda je spas predstavljao uzani kanjon jedini prilaz selu i koji

je mogao da se odbrani nekolicinom naoružanih ljudi.

Vladine trupe tada je nisu sledile dalje, a stanovnici Suerta su imali dosta svojih nevolja. Bilo je teško preživeti, a osim toga, niko u grupi komančerosa nije video opasnost.

General Rivas, Almin otac je ovde u Suertu umro od teških rana zadobijenih u poslednjoj borbi sa vladinim trupama. Na smrtničkoj postelji je general svoju kćerku Almu proglasio svojim legitimnim naslednikom. A njegove reči su i posle smrti ostale zakon. Alma je privukla uz sebe najjače i najuticajnije ljude uz njihovu pomoć izgradila svoje sadašnje carstvo. Neki od ljudi su se još uvek bavili poljoprivredom, ali je većina oterana na rad u rudnike. Svi su bili zarobljenici iako su se kretali slobodno po selu i udoljici.

Samo su dva uzana kanjona predstavljala izlaz iz ovog pakla. Oba kanjona su nadzirali Almini ljudi. Čak ni miš se nije mogao neprimećen izvući.

– Dole je nemirno – kazao je Herberto Barera stupivši uz Almu pogleda uprtog u dolinu. – Posle onog događaja, kada je cura zajedno sa Kortosom, tvojim poslednjim oficirom odletela u vazduh, sluge kao da su nanjušile neku šansu.

Alma je posmatrala užarenu loptu sunca na zalasku. Među ljudima koje je držala kao robove i tako postupala sa njima zaista je vladao nemir. Devojka kao da je dala znak za početak nečeg veoma značajnog i dokazala

da i tlačitelji bivaju ranjivi kada se u borbu uloži sve što se ima – sopstveni život!

– Šta pričaju nadzornici u rudnicima? Barera nabra obrve.

– Neistine, jer hoće da zadrže svoje pozicije – odgovorio je. – U gornjem oknu je u podne došlo do nesreće. Ljudi su zatrpani. Njih trojica. Nisu ih ni pokušali otkopati što je ostale učinilo kivnim.

– Zbog čega ti ne brineš o redu? – upitala je Alma gnevno. – Zbog čega sam te proizvela u svog oficira, Herberte?

Barera priđe bliže devojci i stavi joj ruku oko uzanog struka. Milovao joj je lagano telo sve više i više dok nije dosegnuo do njenih bujnih, čvrstih grudi.

– Zbog toga što imam osetljive ruke, Alma – odgovorio je tiho – i zbog toga što one ubijaju munjevito ako bude potrebno. Dole među ljudima nema ni jednog koji bi mogao da se ponese sa mnom. Ako bi se mašio neke cure sigurno ne bih dozvolio da me baci u vazduh!

Odlučnim pokretom se Alma Rivas oslobodi njegove ruke i povuče unazad. Disala je ubrzano. Barera je bio čovek koji je u svakom trenutku uzbuđivao. Lep, surov muškarac iz Sonore koga je jednog dana doveo Pablo Alvarez ne sluteći da je time doveo suparnika u sopstvenu kuću.

– Pablo će se vratiti – kazala je tiho i zabacila kosu. Plameno-crveni zraci sunca osvetljavali su joj lice, pa je

izgledala kao boginja. – Pablo će se vratiti i pomoći ti da savladaš teškoće ako ne budeš mogao sam.

Herbert Barera se trže. Lepo lice sa uzanim usnama i mrtvim očima pretvorilo se u masku. Ni jedan mišić na njemu nije zaigrao, a ožiljak na desnoj strani lica kao da se zažario.

Alma je poznavala taj izraz lica. On je prokleti doseljenik iz Španije! Nadmen, gord i lako ga je uvrediti i ražestiti ako smatra da se s njim postupa nepravično.

Njen otac je još ranije upozorio da se ti Španci smatraju boljim od ostalih i veruju da su nezamenjivi. Sve dok su dobre volje i biva po njihovom može im se slepo verovati i osloniti na njih. Međutim, ako nešto krene naopako postaju opasno neuračunljivi.

– Prokleti crvenokosi gringo dozvolio je da ga nekoliko seljaka

savlada – govorio je Barera s potcenjivanjem. – Prokleti bik. Dala si mu uprkos mom savetu, deset ljudi. Kažem ti, on će se vratiti praznih ruku. Pablo Alvarez je već odavno kod svojih predaka!

– Ne bih to savetovala Tolmin Timu. Uostalom, Esteban Ortega je s njim.

– Melez – kazao je Barera s omaložavanjem i time ponovo naglasio da se oseća boljim – potvrdi Alma. – Kao uostalom i Alvarez. Moraš nešto i da dokažeš ako se smatraš boljim od te dvojice, dragi!

Počela je lagano da uzmiče smejući se dok joj se Barera približavao. Stigao je kod zida i pritisnuo uz njega.

Strasno je poljubio u vrat. Kada se obema rukama dočepao njene bluze da bi je raskinuo nije više bila vođa komančerosa nego Alma Rivas – žena vrele krvi.

Ječala je, uhvatila ga za kosu i obema rukama mu pritisnula glavu na svoje grudi.

– Već sada ću ti pokazati da mogu da se ponesem sa oba meleza – procedi Herbert Barera.

* * *

Tortilje su letele preko drvenog zida koralu. Deset ljudi je puzalo po mraku i grabljivim pokretima pretraživalo tle da bi našlo tanke pogače od kukuruznog brašna – narodni hleb.

– Vi, svinje – zaurla neko spolja.

Ljudi su se povukli nazad u sredinu ograđenog koralu. Drveni zid ih je odvajao od spoljnog sveta.

– Nisam našao ništa – jadikovao je tanak dečji glas.

– Dođi ovamo. Možeš uzeti od mene.

Dečak je bio mršav i bez imalo snage. Nije čak mogao da se uspravi nego je puzao po prašini prema glasu u mraku. Ovaj je bio leđima oslonjen na zid od dasaka i pružio dečaku svoju tortilju. Dečak je hteo da je zgrabi obema rukama, ali je time izgubio ravnotežu i pao licem u prašinu. Nastavio je da puzi i uzeo kukuruznu pogaču. Jeo je halapljivo i brzo. Stari je znao da dečak neće preživeti noć.

Ponovo jedan manje u koralu smrti Alme Rivas. Koral u koji je zatvarala

ljude koji su bili uporni i od kojih je smatrala da joj pretila opasnost. Opasnost da će svojom upornošću i nesaumljivom hrabrošću podsticati druge pa da ovde u dolini izbije pobuna.

– Morao bi i sam da jedeš, Pedro – čuo se glas iz mraka. – Mnogi ljudi te slušaju, a ti hraniš smrtnika. Ako smrt odnese tebe druge će napustiti hrabrost.

Pedro Kantano zabacu dugu, sedu kosu. Dečak koji je pojeo njegovu tortilju ležao je zgrčen na zemlji.

– Tišina, vi svinje! – povika čuvar.

Ramona, kći Pedra Kantana je bila mrtva. Htela je da zapali baklju pobune dignuvši u zrak i sebe i onog prokletog oficira. Zbog toga je Barera ubio majku nesrećne devojke, a oca strpao u ozloglašeni koral smrti. Od tada su grozničavo tragali za dinamirom, ubeđeni da nisu samo dve šipke dinamita kojima je devojka ubila sebe i omraženog oficira jedine skrivene. Do sada nisu našli ništa, pa se stekao utisak da su komančerosi ubeđeni da ga i nema. Pedro Kantano je, međutim, znao da tog vražjeg izuma ima još mnogo.

Prokleta zlato!

Da slučajno nije naletela na njega, Alma Rivas i njeni komančerosi bi odavno napustili dolinu.

Tim zlatom je i počeo njihov put patnje, inače siromašnih seljaka. U međuvremenu su bili odsečeni od sveta i nijedna vest nije mogla da izađe iz doline, niti stigne u nju. Na oba kanjona je bila postavljena jaka straža. Bilo

je, istina i nekoliko pokušaja bekstva. Stigli su nazad kao leševi. Najhrabriji su se samo tako vraćali u svoje selo. Uskoro niko više nije ni pokušavao da umakne. Posle početnog otpora zavladała je letargija. Ljudi su se pre-pustili sudbini.

* * *

Oštri planinski vrhovi dizali su se prema azurnoplavom jutarnjem nebu. U zaklonu nekoliko stena koje su natkriljavale manji prostor ulogorio se Dok. Tu je proveo noć. Laki istočni vetar uskovitlao je pepeo sa mesta na kome je prethodne večeri kuvao kafu.

La Eskonidas se nalazio na dva dana jahanja iza njega. Do tog mesta je stigla i potera, a onda se vratila u mali grad. Jednostavni ljudi, bojali su se ovih kamenitih planina kao kuge.

Dok skide košulju, spusti opasač s „koltom” i uputi se do planinskog potoka koji se nalazi blizu njegovog konačišta. Voda je bila tako hladna da mu je za trenutak zastao dah. Tresući se i trljajući šakama zagledao se u mirnu površinu vode. Dva čoveka su bila na steni iznad potoka. Njihove prilike su se jasno odražavale u bistroj vodi. Dok se pretvarao da ih nije primetio. Ako ne budu skočili odmah, ako mu ostave samo trenutak vremena, imao bi šansu da stigne do svog oružja koje je ležalo kraj ugašene vatre.

Zaronio je desnu ruku u vodu i izvu- kao zupčasti kamen kojim je prešao preko kose nastojeći tako da odagna

sumnju dvojice pritajenih momaka. Posle toga se naglo odbaci i pojuri prema oružju. Istog časa su dva napadača skočila, ali umesto da se sruče na Doka pali su na kamenje. Holidej je u skoku dograbio veliki kamen, okrenuo se oko svoje ose i zavitlao ga pogodivši jednog od napadača u grudi. Udarac je bio dovoljno jak da ga baci nazad u potok. Do ugašene vatre i položenog opasača nije bilo više od četiri koraka. Dok u dva skoka pređe polovinu puta i baci se na tle da ne bi postao meta drugog napadača koji se još nije oporavio od iznenađenja. Drugi skok bi ga doveo do oružja. Uspravo se i u tom trenutku začu kraj sebe poznati zvižduk. Trud mu je bio uzaludan. Omča lasa se stezala oko tela. Nagli trzaj konopca obori Doka s nogu. U padu je uspeo da načini polukret kako licem ne bi pao na oštre stene.

– Pogledajte ovog divljeg bika! – začuo se krupan preteći glas. I zaista Dok se otimao baš kao podivljali bik. No kada je ugledao visokog čoveka plamenocrvene kose kako se pomalja iza stena umirio se.

Tolmin Tim!

Kao po komandi još nekolicina pri-skočiše. Sve sama surova lica ljudi koji ne znaju za milost. To su, uostalom odmah i dokazali. Pod teškim udarcima pesnica i čizama Dok je izgubio svest.

Kao iz velike daljine čuo je glasove, pre svega glas Tolmin Tima. Čkilje-ći, uspeo je da vidi crvenokosog diva

kako se oslanja na stenu. Uz njega je stajao vitak Meksikanac i posmatrajući crvenokosog, odmahivao glavom.

– Do La Eskonidasa ima dva dana jahanja. Alvarez je mrtav, a u gradu nas možda spremni iščekuju. Malo nas je da bismo napali grad. Jahaćemo nazad!

U tom trenutku Tolmin Tim primeti da se Dok osvestio pa odgurnu Meksikanca i stade ispred Doka raskoračen. Holidej pokušava da se uspravi. Tek tada je primetio da su mu ruke i noge vezane.

– Još ćeš ti proklinjati Estebana Ortegu, jer mi nije dao odrešene ruke. Da je bilo drugačije, sada bi ti bio mrtav! – zatim dodade obraćajući se Ortegi. – Prokletstvo, zašto ovo kopile ne dokrajčimo ovde na licu mesta?

– Zbog toga što je Alma Rivas naredila da ga živog dovedemo u tvrđavu – uzvрати vitki Ortega hladno. – Ja sam odgovoran za to da se njena naređenja izvršavaju. Možeš se suprotstaviti njenim naređenjima i bićeš mrtav ili ćeš joj služiti i uskoro postati bogat.

Tolmin Tim se trže. Svaki čovek koji ima trunku razuma podredio se toj ženi koju su nazivali vođom komančerosa. Šerif u La Eskonidasu nije ništa znao o njoj i sve te priče je nazivao zlim legendama. Za Doka je ona već u ovom trenutku bila stvarnost, jer više nije bilo sumnje da će je upoznati.

Naravno Tolmin Tim je više voleo da bude bogat no mrtav. Međutim nije popuštao. Dok je primetio u njegovim očima podmukao sjaj. Pre nego što je

zamahnuo nogom da udari, Dok se otokotrljao ustranu i ridokosi je zamahnuo u prazno. Pritom su ga još noge vezanog čoveka kao opruga pogodile u bedro. Pao je na tle i s mukom se uspravio.

Vladala je ledena tišina. Svi su gledali Tolmin Tima. Esteban Ortega je bio naročito budan pa kada se u besu crvenokosi mašio oružja, Meksikanac je već držao uperen revolver.

– Na tvom mestu ja to ne bih činio. Prokleti gringo pripada nam vođi, i ona će odrediti šta će se dogoditi s njim!

Ostali ljudi su se automatski povukli sa linije nišana. Bila im je poznata neobuzdanost riđeg Amerikanca i odlučnost Ortege. Kada se takva dva karaktera međusobno sukobe retko je izlazilo na dobro.

Konačno je Tolmin Tim popustio. Kroz stisnute zube procedio je.

– Dakle u redu, gringo pripada vođi!

* * *

Dečak je bio mrtav. Ležao je zgrčen uz ogradu koralu. Pedro Kantano pogleda dečaka ne znajući da li da u ovom trenutku optužuje ili blagosilja smrt. U svakom slučaju, mališan je već prošao ono što sve njih čeka ako se čudo ne bude dogodilo.

– Trebalo je da ti pojedješ tu tortilju, Pedro!

Stari se okrete i pogleda svog saputnika Rafaela Retorna.

– Ja se hranim sopstvenom mržnjom – kazao je gorko. – I ti bi trebalo to da

činiš, Rafaelo! – dodao je sklapajući oči nesrećnog dečaka. Kada se uspravo, vrata koralu su se naglo otvorila. Herbert Barera stupio je unutra. Ledenim pogledom je prešao preko zatvorenika, a onda primetio mrtvog dečaka.

– Vi umirete sami od sebe – kazao je. – Sa vama imamo manje muke.

Pedro Kantana ga je odmerio hladno i ćutao.

– Ti ćeš opet dole među ostale, stari! – naredi mu Barera. – Stavi onoj kopiladi do znanja da su ovde da bi vadili zlato iz stena. Izgleda da su to zaboravili.

– Hoćeš reći da su shvatili da im život ne biva lakši ako bez pogovora slušaju?

Barera je zamahnuo da udari Kantanu, ali se ovaj izmače neočekivano brzo.

– Ako treba da idem dole i urazumim ljude, oficiru, trebalo bi da budeš ljubazniji sa mnom.

Rafael i ostali ljudi u koralu smrti zadržali su dah. Nisu se usudili ni da dišu. Nikada još niko nije razgovarao na taj način sa vođinim oficirom.

– Ti izgleda čezneš za smrću, kopile! – prosikta Barera.

– Doći će kada bude ona to htela i ja se neću braniti od nje, oficiru. – Zatim pokaza na ljude u koralu. – Šta će biti s njima?

– Umreće kao i ovaj dečak!

– U rudnicima bi bili bolje iskorišćeni.

– Hoćeš li mi ti propisivati šta da činim, stari?

– Govorim onako kako jeste. U rudnicima bi bili bolje iskorišćeni. Događaju se nesreće i vi stalno gubite radnu snagu!

– To što stari govori zvuči veoma razumno – kazala je Alma Rivas ušavši u koral. Pogledala je u krug.

Barera se trže. Okrenuo se prema lepoj ženi koja mu je prethodne noći pripadala. Prela je kao mačka i šaputala na uho nežne, ljubavne reči. No to je bilo prethodne noći. Sada je opet vođa komančerosa kojoj je bolje ne prigovarati.

– Posle jučerašnje nesreće nedostaju nam trojica kopača – kazala je Alma. – Svi vi ćete nazad u rudnik!

Barera je samo potvrdio klimnuo glavom, jer mu ništa drugo nije preostajalo ako je želeo da sačuva živu glavu. Po svemu sudeći, Alma nije shvatila da je stari time postigao upravo ono što je hteo. Odneo je pobedu!

– Ti ćeš još ostati – kazala je Alma kada je stari hteo da krene za ostalima.

Kantano je gledao za svojim sapatnicima koji su hitali u dolinu.

– Na tebe gledaju kao na vođu, stari – kazala je Alma. – Ti ćeš im objasniti da je svaki otpor besmislen. Ukoliko bi se nešto ipak dogodilo, ti ćeš biti taj koji će izabrati tri muškarca ili tri žene. Biće ubijeni!

Kantano je posmatrao ovu mladu ženu. Kako se samo toliko zlo može kriti za toliko lepote?

- Ja im nisam vođa, senjora.
- A ko je onda?
- Vođa će tek doći. Krenuo je ovamo.

Barera ljutito odmahnu rukom. Hteo je da kaže nešto, ali ga Alma Rivas preseče pogledom.

- Otkud znaš to?
 - Razgovarao sam s bogovima!
- To je zvučalo tako prostodušno i istovremeno ozbiljno da se Barera nasmejao.

- Kada će vođa doći?
- Uskoro!
- Ko je on i kako izgleda?
- To ne znam, senjora. Ali ću ga prepoznati.

Alma Rivas klimnu glavom. – Tada ćeš mi to reći, stari! A sada idi za ostalim ljudima i ne zaboravi šta sam kazala. Tri mu– škarca ili tri žene za otpor ili neposlušnost. Ti ćeš ih odabrati!

- To može samo vođa! – rekao je zanesenim glasom Pedro Kantano i krenuo niz padinu. Alma Rivas je gledala za njim.

– Veruješ li možda u to što on govori? – pitao je Barera.

– On je „Otomi”, neka vrsta vrača. Njima pripisuju natprirodne moći, sposobnost predviđanja. „Otomi” inače ne lažu nikada.

– Ja ću, u svakom slučaju još jednom pretresti sve kuće. Možda su ipak sakrili dinamit koji nismo još našli, jer se Gomez više interesovao za cure nego za sigurnost.

Gledajući za Barerom koji je krenuo niz obronak razmišljala je o Pablu Alvarezu, o Tolmin Timu, Estebanu Orteg i naravno o Doku Holideju, koji je seljake u La Eskonidasu udružio protiv Tolmin Tima. Ako mu je to uspelo, verovatno bi mu pošlo za rukom da i ove seljake dovede u red i prinudi na apsolutnu poslušnost. Iako ga nije do toga trenutka poznavala, bila je ubeđena da je to čovek po njenom ukusu.

Put je bio dug i Tolmin Tim je koristio svaki trenutak koji je mogao da zlostavlja Doka. Samo zbog toga što nije reagovao na uvrede i izazivanja, ridokosi ga je vezanog udario tako žestoko da je pao iz sedla a konj ga vukao po kamenjaru, jer su mu ruke bile pričvršćene za sedlo. Ležao je, ne osećajući više bol.

Ortega dojaha do njega i videći da su mu oči zatvorene povika – Amerikano!

Dok podiže glavu i isceri se na Meksikanca. – Onaj pas ne postupa dobro sa „vođinim vlasništvom”, Ortega – kazao je Dok teško dišući. – Ako me kasnije bude pitala, reći ću joj da nisi baš dobro pazio na mene!

Tolmin Tim priđe smejući se i nastavi da vuče Doka vezanog lasom. Odjeknuše dva pucnja. Dokovo telo je još jednom bilo odbačeno, jer je konopac pukao. Dok se oprezno okrete na bok. Ortega je držao „vinčesterku” u ruci. Njome je očigledno presekao konopac.

Razgnevljen Tolmin Tim se mašio revolvera. No pre toga je Ortegino oružje bljunulo vatru i izbacilo riđokosog iz sedla. Bio je pogođen u rame.

– Ti pasji sine, ti si pucao na mene?
– urlao je pogođeni.

– Nisam te ubio samo zbog toga što ne znam da li Alma Rivas ima još neke planove s tobom. Nemoj me prisiliti da još jednom potegnem oružje na tebe. Tada ćeš biti mrtav.

– Možda ću te ja preteći, Ortega!

– Moguće je. Ali tada ćeš ti umreti odmah za mnom, jer će te ljudi srediti. Ja sam im to naredio, pa neće oklevati ni časa!

Tolmin Tim je video odbojnost na licima ljudi. Holidej ga ni na trenutak nije ispuštao iz vida. Izgleda da je Tolmin Tim gotov još od poraza u La Eskonidasu. Nije vredeo ništa bez svojih ljudi. Komančerosi Alme Rivas nisu od njega primali naređenja. Nisu imali poverenja u njega, a osim toga nisu ni marili. Bio je vraški sam.

– Ustaj, Dok! – naredio je Ortega.

Poslušao je s velikim naporom. Sva ka kost ga je bolela. Ortega pokaza na njegovog konja.

– Jahaćeš Dok! – naredi Ortega.

– Sutra ćemo stići na cilj. Tada će sve biti u Alminim rukama.

Dok kao prvo skide sa sedla čuturu. Pio je u malim gutljajima. Voda je bila topla, ali je ipak vraćala životne sokove. Posle toga je brižljivo zakoračio u uzengiju. Mogao je da zaurla od bola, ali je ipak stegao zube. Put neće moći da traje dugo. Ortega mora da potra-

ži mesto za počinak. To je značilo za Doka nekoliko sati odmora neophodnog da obnovi snagu.

Za sada je Dok jahao u sredini. Čak i da je pokušao ne bi imao izgleda da im umakne. Ruke su mu i dalje bile vezane i nije imao oružja. Za spas iz ove situacije mu je bila neophodna nečija pomoć. Jahali su puna dva sata, a onda Ortega nađe odgovarajuće mesto za odmor. Mrtav umoran i pretučen Dok kliznu iz sedla i pruži se između dve stene. Bile su još tople od sunca koje je nedavno zašlo.

Alma Rivas! To ime je u poslednje vreme čuo često pa je postao radoznao. Kakva li je ta žena koja je vođa komančerosa?

* * *

– Beznadežno je, Pedro – rekao je Rafaelo Retorno i pokazao oko sebe pokretom koji je ukazivao na obehtrabrenost. – Od kada je tvoja kći odletela u vazduh zajedno sa Gomezom postali su još oprezniji i budniji. Eno ih, ponovo pretresaju kolibe.

– Gde je dinamit?

– U jamama, tamo gde mu je i mesto – odgovorio je Rafaelo. Kantano je proveo jednu sedmicu u koralu smrti. Od tada se mnogo štošta promenilo u selu. Ljudi su sumnjali jedan u drugog, obrazujući manje grupe. Samo se mali broj slagao s tim da se nešto preduzme i da se Alma Rivas sa svojim komančerosima otera odavde.

Većina je odustala od bilo čega i prihvatila mukotrpan robovski život.

Ramonina smrt je izgleda pokrenula veoma malo ljudi i na kratko. U nekim trenucima je Kantano mrzeo svoje zemljake zbog pasivnosti. No kada je bolje razmislio o svemu mogao je da ih shvati. Bili su to obični, jednostavni seljaci koji su svoj hleb zarađivali mukotrpnim radom. Nisu po prirodi bili borci i jednom trenutno buknući otpor brzo je ugušen. Na groblju u Suertu jedva da je bilo slobodnog mesta.

Iz kolibe su se čuli povici.

* * *

Kanjon je bio toliko uzan da na nekim mestima više od dvojice nisu mogli da jašu jedan uz drugog.

– Još dve milje – kazao je Tolmin Tim – pa ćeš gledati u oči „lepoj smrti“!

Dok nije čak ni pogledao u njegovom pravcu. Trudio se da ureže u svest ovaj put, jer je upravo njime nameravao da se vraća. Tu i tamo između stena su, spodobe delujući kao da su zalutale, podizale oružje u znak pozdrava, a onda odmah nestajale. Shvatio je zbog čega se vođa komančerosa oseća tako sigurnom u svom prebivalištu. Nekoliko odličnih i dobro opremljenih ljudi moglo je tu da zadrži prodor čitave jedne armije. Za nevolju mogao bi se dinamitom zatvoriti prolaz na najužem delu. Svako ko bi se tu zatekao nalazio bi se u klopki iz koje nema spasa.

Suerte, selo s druge strane kanjona bilo je utvrđenje u koje se nije moglo prodreti. Za druge, međutim, to mesto i nije bilo značajno, jer niko nije mario

šta se tamo događa. Vladine trupe su u ostalom delu zemlje, na strategijski važnijim mestima, imale pune ruke posla.

Esteban Ortega je stao na čelo grupe i vodio je kao da se vraća sa pobedničkog pohoda, uzdignute glave.

Pomisao da pokuša bekstvo iz ovog kamenog lavirinta Dok je veoma brzo odbacio. Nije imao nikakvih izgleda na uspeh, čak nije trebalo ni da tragaju za njim. Povrh svega bio je iscrpljen i izmučen udarcima koje mu je zadao Tolmin Tim. Jahao je sada gledajući u njegova široka leđa. Mrzeo je tog razbojnika!

Posle jednog sata jahanja kanjon se širio u obliku levka i ulivao u dolinu. Ortega zaustavi svog sivca. Svi ljudi mu se priključiše.

Desno od belih koliba rasutih po širokoj dolini, iza sela, nalazilo se brdo na kome je bilo izgrađeno, sada već oronulo utvrđenje. Uzan, zavojit put vodio je gore. Na kraju tog puta ugledao je ženu koja je nepomično sedela na leđima vranca. Alma Rivas, vođa komančerosa. Lagano je jahala nizbrdo držeći se u sedlu kao gospodarica. Gledala je pravo pred sebe ukočeno pa je njeno lepo lice delovalo kao maska. Što se više približavala, konji su postajali sve nemirniji. Izgledalo je kao da iz nje zrači nešto što uznemirava životinje. Dok je krajičkom oka posmatrao ljude. Ortega se smešio opušteno, dok je Tolmin Tim bio mrzovoljan i zatvoren. Možda ga je samo mučio metak u ramenu, Ortegino

upozorenje. Ostali ljudi su gledali u zemlju kao da bi ih lepota Alme Rivas mogla zaslepiti. Holidej je sada mogao da vidi vođu komančerosa iz neposredne blizine. Bila je zaista uzbuđujuće lepa.

– Ho! – kazala je kratko i njen vranac se zakopa u mestu. Alma Rivas je zabacila sombrero na potiljak mekim pokretom punim gracioznosti. Suknja joj se malo podigla tako da su se videli vitki zglobovi. No samo je Dok posmatrao draži ove lepe žene.

– Gde je Pablo Alvarez? – upitala je.

– Mrtav je – odgovorio je Ortega.

– Obešen je u La Eskonidasu. Trojica ljudi koje je Tolmin Tim poslao u grad nisu to mogla da spreče.

– Zašto nisu?

– Zbog toga što sam ja dvojicu od njih poslao u pakao – obavesti je Dok.

Tolmin Tim koji je doterao svog konja do Dokovog Miga, zamahnu. Dok vezanih ruku dočeka udarac riđokosog diva i povuče ga naglim pokretom iz sedla. Tolmin Tim padne na povređeno rame i kriknu prodorno.

Alma Rivas ga samo ledeno odmeri u trenutku kada se otkotrljao u stranu i hteo da se maši oružja. Zastao je u pola pokreta i ječeći se uspravio. vođa komančerosa pokaza na njegovo rame koje je žestoko krvarilo.

– Morao sam da pucam na njega, jer je hteo da ubije gringa – objasnio je Ortega.

– Zar nije znao da sam ja htela Doka Holideja živog?

– Jeste, znao je!

Alma Rivas se gnevno obrati ranjeniku.

– Izgubio si dvadeset sopstvenih ljudi – kazala je oštro. – Imaš na savesti Pabla Alvareza, izgubio si dva moja čoveka u La Eskonidasu i ovde pucao u jednog. Tvoji izgubljeni ljudi su tvoja stvar. Ali ovo drugo. Hteo si čak da ubiješ zarobljenika. Šta si mi, proklet bio, doneo?

Tolmin Tim steže zube. Gledao je u zemlju kao dečak i pokaza na Doka.

– Uhvatio sam njega!

– Ali si hteo da ga ubiješ?

Holidej nije hteo da se meša u razgovor dok ga neko ne oslovi. Nije još došao njegov trenutak, ali je bio uveren da će doći.

Alma Rivas dade ljudima znak, i oni istog časa uperiše oružje na Tolmin Tima. On se okrete u krug i na licu mu se ukaza užas.

– U koral s njime – naredila je ledenim glasom. Tolmin Tim je zavijao kao udareni pas. Kada se brzim korakom hteo da izmakne u stranu Ortega ispali metak. Zario se pored čizme riđokosog, uskovitlavši prašinu.

– General, tvoj otac i ja jahali smo zajedno – kazao je muklo piljeći u Almu Rivas.

– General bi te ubio na licu mesta da si se suprotstavio nekom njegovom naređenju – uzvratila je sasvim mirno. – Odvedite ga u koral kod onih devojaka. – Možeš se zabavljati sa curama. To su dve male divlje mačke koje žude za smrću i zbog toga su

u svojim posteljama sakrile dinamit. Pošto je Ramona Kantano ubila mog oficira Kortesa i sebe dinamitom to je izgleda postala epidemija. Provedi nekoliko lepih časaka sa njima Tolmin Time. To si zaista i zaslužio!

Na kletve Tolmin Tima koga su ljudi vodili u koral nije više obraćala pažnju. Odmerila je Doka od glave do pete.

– Dobro došao u predvorje pakla, Holideje! – kazala je. – Slušala sam o tebi mnogo. Skinite mu veze i odvedite ga u moju tvrđavu. Neka se neko pobrine za njegove rane. Osim toga mu je hitno potrebno i jedno kupanje. Moj si gost, Holideje! – rekavši to, obola je vranca i pored grupe svojih ljudi odjahala u selo. Dok je gledao za njom. Očekivao je drugačiji doček.

– Ti si njen gost – rekao je Ortega cereći se. Skinuo mu je konopac sa ruku. – Za sada je tako. Sutra već možeš postati njen neprijatelj i praviti društvo Tolmin Timu u koralu smrti!

Čovek koji je video Dokove rane nije izustio ni reč. Došao je u veliku nameštenu sobu oprezno pregledao ozlede na koži i krvlju podlivene ozlede od udaraca. Izlazeći, zastao je na vratima i bacio kratak, ispitivački pogled na Doka. Trenutak kasnije došla je devojka. Nosila je belu prozračnu haljinu ispod koje nije imala ništa.

– Kupanje, senjor – kazala je tiho kao da je strahovala da će je neko čuti. Okrenula se i pošla napred. Dok je pošao za njom u veliku praznu prostoriju u kojoj se nalazila samo ogro-

mna kada. Voda se pušila i mirisala privlačno.

– Ja ću vam skinuti odeću, senjor – rekavši to otkopčala mu je kaiš i skinula pantalone i košulju. Izgleda da joj uopšte nije smetalo što pred njom stoji nag. Bez reči skide tanku belu haljinu sa sebe i pre Doka zakorači u kadu. Zbog toga je, dakle kada bila tako velika; služila je za dve osobe. Dok uđe u kadu. Za trenutak mu je topla voda izazvala bol, ali mu je zatim činila dobro, prijala mu je. Pre svega kada mu je devojka ćutke nasapunala telo i nežno trljala kožu.

– Ko si ti? – upitao je Dok.

– Marisa – uzvratila devojka. – Ja sam tvoja sluškinja i imam nalog da ispunim svaku tvoju želju.

Doku se činilo da sanja. Danima je prolazio kroz pakao, a sada je imao osećaj da se smestio u sred raja. Umesto da se brani i bori, doživeo je da Alma Rivas postupa s njim kao sa knezom. No to je samo prividan mir znao je Dok od prvog trenutka. Nije znao ništa o ovoj ženi koje je general-ska kći ako je dobro razumeo Tolmin Tima. Međutim, sigurnost je samo deo predstave koja je trebalo da mu skrene misli u drugom pravcu. Doku je to bilo jasno.

– Marisa – kazao je uživajući u prijatnom dodiru njenih ruku.

– Da, senjor.

– Gde je Alma Rivas?

– U selu, senjor.

– Mi smo u tom slučaju sami?

Mlada Meksikanka uplašeno pogleda oko sebe i jedva primetno odmahnu glavom. Video je da je razrogačila oči od straha i naglo se okrenula.

Na vratima kupatila stajao je vitak Meksikanac. Njegov pogled je nekoliko trenutaka počivao na Doku, a onda mu se lice razvuče u grimasu koja je trebalo da bude osmeh.

– Dok! – kazao je. Već ta jedna reč iz njegovih usta zvučale su kao kletva. – Ti si dakle Dok. Ti si sredio Tolmin Tima i pobrinuo se da Pablo Alvarez završi na vešalima.

Dok potvrdno klimnu glavom. – Ako si ti?

– Pitaj curu i saznaćeš pored imena i to da sam čovek koji ubija svakog ko mu stoji na putu. Nisam još siguran, ali pretpostavljam da ćeš mi ti stati na put.

– Kod Alme Rivas?

Barera se trže i izdignu na vrhove prstiju. Delovao je napeto kao opruga, a neprijateljski izraz lica se još jasnije ogledao kada je refleksnim pokretom pošao rukom prema opasaču. Šakom je grčevito stezao dršku revolvera.

– Ja sam gost vođe komančerosa – podseti ga Dok. Barera podiže nekoliko santimetara revolver iz futrole.

– Osim toga i nenaoružan – dodao je Holidej. Ako hoćeš da potegneš na mene daj mi onda moj opasač kojeg mi je Ortega oduzeo i moj revolver, naravno. Otići ćemo napolje i završiti stvar pa ću se vratiti kod ove cure u kadu! – Dok je očigledno hteo da ga izazove.

Barera se trže. Izvukao je oružje iz futrole i otkočio ga.

– Nećeš valjda pucati na mog gosta? – upitala je Alma Rivas koja se iznenada stvorila iza Barere.

Dok je naravno primetio pre Meksikanca.

– I to još kukavički i podmuklo – dodao je Dok. – Nadam se da oko sebe nemaš sve same kukavice koji moraju protivniku pucati u leđa da bi ga pobedili!

– Sklanjaj oružje, oficiru!

Barera posluša. Sasvim lagano je vratio revolver u futrolu govoreći.

– On nosi na savesti Alvareza, Alma!

Samo na trenutak se lice lepe žene smračilo, a onda se tajanstveno osmehnula.

– Tako je sudbina odredila, Barera. Protiv nje smo svi nemoćni!

Dok uzvрати osmeh koji je nedvosmisleno bio upućen njoj, a onda pokazao na Meksikanca. – Ne uživam kada me neki muškarac posmatra dok se kupam. Pošalji tog „slatkog” mladića odavde.

Barera gnevno huknu. Hitrim korakom prošao je pored Alme Rivas i stao pored kade. Lice mu je bilo izobličeno od gneva. Marisa poskoči i uz uplašeni krik izađe iz kade. To je skrenulo Meksikančevu pažnju. Gledao je za nagom devojkom. Dok iskoči iz kade, povuče Bareru na pod i žestoko ga udari pesnicom u bradu. Barera je bio nekoliko trenutaka potpuno ošamućen tako da mu je Dok mogao oduzeti

oružje. Ustao je i držeći oružje seo na trag u kadi.

– Dođi, Marisa – obratio se devojci koja je drhteći stajala nekoliko koraka dalje. Alma Rivas klimnu u znak odobravanja glavom pa se devojka pridruži Doku u kadi.

– Ti si vraški brz i opasan Holideje – kazala je vođa komančerosa. – Umeš dobro da od seljaka načiniš borce i od boraca seljake.

Holidej potvrdi.

Barera se uspravi i nadlanicom protrlja bolnu bradu. Tek tada je video u Dokovoj ruci svoj revolver i zapanjeno piljio u njega.

– Da li bi ga ubio da to zatražim od tebe, Dok? – pitala je Alma Rivas.

– Uradio bih to i da ne tražiš – uzvraća Dok. – On je običan kukavni pacov!

Pre nego što je Barera mogao bilo šta da kaže i pre no što je vođa komančerosa mogla da izda naređenje da ubije Meksikanca, Dok dobaci Bareri njegov revolver. Ovaj ga uhvati odmeravajući ga nekoliko trenutaka u ruci, a onda vrati u futrolu. Ne govoreći ništa napustio je prostranu sobu koja je služila kao kupatilo.

– Ako mu se bude pružila šansa on će te sigurno ubiti. – Rekavši to zalupila je vrata za Meksikancem i prišla bliže.

Dok je posmatrao netremice.

– Veoma si lepa – kazao je.

– I opasna – dodala je Alma Rivas. Skinula je opasač. Zatim je skinula bluzu ispod koje nije bilo ničega. Dok je posmatrao njena gola leđa. U tom

trenutku mu je bilo jasno da se upušta u veoma opasnu igru. Na neki način joj je već nagovestio da je na njenoj strani. To, međutim, nije bio slučaj.

Alma je skinula sve sa sebe pa se potpuno naga okrenula prema Doku i pogledala ga požudno. Koracima lakim kao da poigrava prišla je kadi i ušla u nju, a onda dala znak Marisi da je ostavi samu sa Dokom.

Kada je Marisa otišla, Alma je klinula u vodu. Dok pođe rukama prema njoj, njenim čvrstim, nabrekli grudima.

* * *

– Video sam ga – kazao je Pedro Kantano upravljajući pogled sa ulaza u jamu prema utvrđenju.

– Koga si to video? – hteo je da zna Rafaelo Retorno.

– Spasioca kojeg su nam bogovi poslali, čoveče!

Retorno zabrinuto pogleda starog čoveka sede kose. On je, istina, bio Otomi pripadnik plemena kojem su pripisivali natprirodnu moć i vidovitost. Navodno je mogao da razgovara sa starim bogovima i oni su mu davali znake.

Naravno, u to je verovao onaj ko je bio sujeveran. Retorno međutim nije bio. Već dugo nije verovao u stare religije i stare bogove kojima se priprosti ljudi još uvek obraćaju.

– Hej, šta je s vama dvojicom?

Retorno se trže. Okrenuo se prema nadzorniku i rekao.

– Starom nije dobro. Treba da bude nekoliko minuta na svežem vazduhu da bi mogao dalje da radi.

– Daj mu vode pa nazad na posao! Retorno klimnu glavom.

– Ko je onaj gringo koji je došao gore?-upita Pedro Kantano.

– Dok Holidej – promrsi nadzornik.

– Dopuna za koral smrti. On je vodio seljake iz La Eskonidasu protiv Tolmin -Tima!

– Dakle, vođa!

Nadzornik se nasmeja. – Pa moglo bi se i tako reći. Vođa seljaka koji je jednom u životu imao sreće. Biće mu i dalje potrebna ako želi da ostane živ.

Nadzornik se udalji i povuče u senku tako da je nestao iz vidokruga dvojice meštana.

– Jesam li ti kazao? – procedi stari. – Došao je.

Retorno je bio ozbiljno zabrinut za starog. No, neka veruje. On sam znao je da je došao jedan gringo, a da gringo u Suertu nikad nije imao sreće.

– Moramo reći ljudima, onima koje još nije potpuno napustila hrabrost – uveravao je Kantano.

– Ja ću im reći ne brini – obećao je Rafaelo. – Idi dole u selo i pomaži u poljskim radovima. Ne moraš raditi u rudniku.

Osmehujući se stari Kantano krenu prema selu. Nadzornik ga je pustio da prođe, dok je Retorno zabrinuto gledao za njim. Stari je hodao kao na krilima, korak mu je postao mnogo lakši. Da ga nije poznavao, pomislio bi da prema selu grabi neki mlad čovek.

Retorno se vratio u jamu. Do đavola, nije verovao u čudo. Čovek koji je upravo stigao i zvao se Dok Holidej nije stigao kao božji izaslanik nego je bio zarobljenik, čovek od krvi i mesa, koga su vezanog doveli Ortega i njegovi ljudi. Završice u koralu smrti ili će ga Alma Rivas poslati na „vrh užasa”. Njegova sudbina je već određena, samo taj Dok Holidej to još nije znao.

* * *

– Šta misliš o tom gringu? – pitao je Esteban Ortega Bareru kada je ovaj izašao napolje iz tvrđave,

Barera promrmlja nešto nerazgovetno. Tek tada Ortega ugleda krvavu ogrebotinu i nateklinu na Barerinoj bradi.

– Šta se dogodilo? – pitao je stariji Meksikanac ne bez zloradosti.

Prvo je bio Alvarez, pa Gomez, pa Barera koji su po naklonosti vođe komančerosa bili ispred njega. Alvarez je okončao u La Eskonidasu na vešalima, Gomeza je jedna divlja cura digla u vazduh, a sada i Barera izgleda kao neko ko je kod Alme Rivas pao na nisku granu. A to samo znači da se on, Ortega penje stepenicu više.

– Da li je to delo tog Holideja? – pitao je.

Barera nije imao kud, potvrdio je.

– Zaista ne znam šta ona hoće od tog gringa – kazao je.

– Možda će on postati njen prvi oficir.

– Rekavši to Ortega uzmaknu korak nazad i podiže ruke u odbranti, jer mu se gnevni Barera opasno približio.

– Ti si ga uostalom doveo ovamo. Šta on traži ovde?

– Baš ništa. Bio je na putu za Sje-dinjene Države kada smo ga šćepali. Šta god da ga je dovelo ovamo u Mek-siko za njega je put okončan. Tolmin Tim je Almu veoma zainteresovao za Doka. Ispričao jo o njemu prava čuda. Htela ga je ovde i on naravno, nikako nije došao dobrovoljno.

Barera opsova.

– Neće potrajati još dugo i ja ću ga srediti!

– To se Almi ne bi dopalo!

Barera se nasmeja. – Ona ga samo koristi. Ne znam još za šta, ali sam siguran da je tako. Ako ne bude odgo-varao njenim očekivanjima, biće brzo „hladan”!

Bila su to Barerina očekivanja i nade. Samo pomoću njih je mogao da proguta upravo pretrpljeni poraz. On je bio prvi oficir! Niko ne sme da oče-kuje njegovo mesto, pa ni Ortega.

– Je li mirno u selu?

– Jeste. Od kako je Gomez odleteo u vazduh i nekoliko ljudi bačeno u ko-ral smrti, postalo je mirno. Ljudi rade naporno i vade zlato iz stena. Neće potrajati još dugo, a Alma će nestati odavde. Tada ćemo svi biti neizmerno bogati.

– Baš svi?

Barera se isceri pakosno. – Mislim da će pri povlačenju doći do nesreće pa većina ljudi ostati zatvorena u ka-njonu.

– Ortega! Barera! – imena dvojice Meksikanaca vikao je Tolmin Tim iz korala remeteći popodnevni mir.

– Ona se poigrava s vama, psi jedni! Jednog dana ćete i vi završiti ovde. Treba konačno da se probudite i osve-stite da Almi oduzmete to prokleta zlato i izgubite se odavde!

* * *

– Koje zlato? – pitao je Dok, jer su povici Tolmin Tima doprli i do starog utvrđenja.

Telo Alme Rivas blistalo je u znoju. Iscrpljena i zadovoljena ležala je kraj Holideja u postelji. Posle zajedničkog kupanja povukli su se u Almine pri-vatne prostorije.

– Koje zlato? – ponovio je pitanje.

Alma Rivas se uspravi i zabaci kosu na potiljak.

– Zlato koje seljaci izvlače iz brda za mene – odgovorila je. – I za tebe, Dok, ako budeš hteo da mi se pridružiš!

– Ja sam sa tobom pošto si me na silu dovukla ovamo! Pogledala ga je. Njene oči još trenutak ranije pune žara imale su sada hladan pocenjivač-ki izraz.

– Ja sam bila sa tobom, Dok! – rekla je odsečno. – Uzimam ono što hoću. Ovog puta sam htela tebe!

– Ali me zbog toga nisi dovukla ova-mo.

– Ne – Alma Rivas odmahnu glavom. – Dovala sam te ovamo da te vodeći te kroz svaki mogući pakao, pošaljem u smrt. Ti si kriv za smrt Pabla Alva-reza!

– Izveden je pred sud, osuđen i obešen!

Alma Rivas u jednom skoku izađe iz postelje. Gnev je učinio još lepšom. Njene čvrste grudi su se spuštale i podizale dok je disala uzbuđeno. Oči su joj svetlucale kao kristali pri zalazećem suncu.

– Seljaci – odbrusila je prezrivo.

– Bila je to banda kukavnih seljaka. Samo ih je gringo mogao naučiti šta je hrabrost. Takav kakav si ti bio im je potreban. To si ih u kratkom roku učinio borcima, jer su imali poverenja u tebe i slušali te. Takve iste seljake sam ja pre godinu dana podredila sebi i učinila od njih robovima. Rade sve što hoću samo im treba saterati strah u kosti. Bedne spodobe!

Dok je ni za trenutak nije ispuštao iz vida. Govorila je veoma ubedljivo, ali njega nije mogla da obmane. Alma Rivas je imala teškoće sa seljacima ili je od njih zazirala verujući da ih nije potčinila. Učinila je od njih robove, to je tvrdila zaboravljajući pri tom da se ponos svih ljudi ne može slomiti potpuno. Uvek ima onih koji imaju kičmu i kojima volja za otporom nikada ne biva ugašena.

– Zašto si me dovela ovamo, Alma?

– Već ćeš to otkriti.

– Jesam li tvoj gost ili zarobljenik?

– To ni meni samoj za sada nije jasno – odgovorila je znatno mirnije.

– Hoću samo jedno da ti bude jasno. Ni jedan komančeros neće položiti oružje samo zbog toga što je moj život ugrožen. Zbog toga što će me

neko ubiti. Ja sam kćerka jednog generala, Holideje! Moji ljudi imaju naređenje da i dalje nastave moje delo i ponašaju se po mojim načelima i onda kada me više ne bude bilo. Uvek će biti nekog među njima koji će preuzeti vođstvo.

Nešto slično je Dok i pretpostavljao. Zbog toga ga ona nije držala kao zatvorenika. Kao Tolmin Tima. Ubiti vođu komančerosa ne bi predstavljalo rešenje. Da bi se ovde nešto promenilo trebalo bi onemogućiti komančeros, srediti sve njih!

– Šta tražiš od mene? – još jednom upita Dok.

– Da mi se podrediš kao i svi ostali. Svi treba da vide i shvate da si jedan od mojih komančerosa. Treba seljake koji rade u mojim rudnicima da ubediš u to da nikada neće biti nikoga ko će ustati protiv vođe komančerosa!

Dok je shvatio i klimnuo glavom.

– Sada možeš da se odmoriš i ispaš, Holideje. Ili da obiđeš Suerte i razgovaraš sa seljacima. Ne zaboravi da će te moji ljudi pratiti u stopu i paziti na svaki tvoj pokret i svaku tvoju reč. Biće tako sve dok mi se ne budeš zakleo na vernost!

Alma Rivas napusti sobu ne osvrćući se.

Nešto kasnije dok se Dok zavaljen u jastuke odmarao došao je ćutljivi čovek, pregledao mu rane, stavio melem i previo ih. Samo što je vidar izašao, došla je Marisa.

– Gde je Alma?

– Odjahala je u selo, mister Holidej. Reći će ljudima da je čovek koji je vodio seljake u borbi protiv Tolmin Tima stao na njenu stranu i niko od njega ne može da očekuje pomoć.

– Znam to, devojko.

Marisa ga je posmatrala svojim krupnim očima.

– Možemo li da očekujemo pomoć od tebe, mister? – upitala je tiho. Prišla je postelji tako blizu da je Dok trebalo samo da pruži ruku da bi je dotakao. To je i učinio, nežno je pomilovao po obrazu. Marisa zatvori oči i zabaci glavu.

– Možemo li da očekujemo pomoć od tebe, mister Holideje? – ponovila je to pitanje tako odlučno da je za trenutak pomislio možda je Almin špijun. No brzo je odbacio tu misao videći žar u njenom pogledu.

– Sedi pored mene, Marisa. – Sela je uz njega i dodirnula zavoje koje mu je stavio ćutljivi vidar. Na licu tako mladom i istovremenom tako strogom, zaigrao je osmeh.

– On je najbolji vidar koji postoji – kazala je tiho. – On je pripadnik plemena Tarahumara i došao je sa visoravni. Može da oživi i mrtve.

Važno je da ona u to veruje. Što se Doka tiče, njemu je bilo dovoljno da mu se rane zacele što pre i da se može nesputano i bez bolova kretati, jer je već u ovom trenutku bio svestan činjenice da mu od toga zavisi život.

– Ispričaj mi sve što znaš – kazao je Dok. Oči mlade devojke se napuniše suzama.

– Ima toliko toga – kazala je dišući teško. – Ne znam koliko vremena imamo.

– Počni od početka.

– Došli su pre godinu dana predvođeni njenim ocem, generalom. Gonile su ih vladine trupe pa su pobjegli u kanjon. Dalje ih nisu sledili. Verovatno im i nisu bili tako značajni. Došli su u Suerte i mi smo ih prihvatili kao goste. General je umro, a Alma postala njegova naslednica. Onda je slučajno u jednom napuštenom oknu otkrila zlatnu žicu koju su pre više godina kopači prevideli. Bila je to bogata žica. Ostala je ovde zbog zlata, Dok. Bili su im potrebni radnici pa su ubistvima, nasiljem i paljevinom od seljaka načinili robove. Ovde je bilo dva sela. Jedno su sraznili sa zemljom, doveli ovamo sve seljake i prinudili ih da rade u oknima. Izuzev nekih koji su bili suviše stari ili suviše slabi za težak rad. Oni su pomagali ženama u poljskim radovima. Ova dolina je kao svet za sebe. Ima svega što je potrebno za život. Odsečeni smo od spoljnog sveta, i on nam nije potreban da bismo opstali. Almini komančerosi čuvaju ulaze u dolini i niko ne može da im priđe.

Marisa umorno prekine priču i zabrinuto pogleda oko sebe.

– Bez brige, sami smo.

– Bilo je otpora, Dok. Groblje u Suertu je puno. Neki ljudi su pokušali da umaknu kroz kanjon i dovedu pomoć spolja. Nikom to nije uspelo. Svi su vraćeni ovamo kao leševi. Pri najma-

njem znaku otpora otvoren je koral smrti u kojem se sada nalazi Tolmin Tim i dve mlade devojke. Da bi dokazala svoju moć i svoju surovost povremeno priređuje svetkovine smrti na brdu užasa. Tamo je okončao moj otac, a Alma je mene dovela u ovu tvrđavu. Činim sve što zahteva od mene. Strah me kao i većinu ostalih.

– Većinu?

– Ima još ljudi koje hrabrost nije napustila i samo čekaju na znak. Ramona, jedna mlada devojka je poslednjeg oficira Alme Rivas digla dinamitom u vazduh. Time se otpor ponovo javio ali je vođa komančerosa zatvorila preko deset ljudi u koral. Odmah zatim je zavladao mir. Nekoliko žena je pogubljeno.

Doku je sve ovo zvučalo kao zastrašujuća bajka, ali je znao da je sve istina. Ono što se u dolini dešavalo bilo je jednostavno jezivo.

– Ko su ti ljudi? – upitao je Dok.

Devojka ga je nekoliko trenutaka posmatrala ispitivački kao da je želela da otkrije da li zaista može da mu se poveri. Uspravila se.

– Jedan sedi čovek po imenu Pedro Kantano. Njegova kći je dinamitom raznela prvog oficira i sebe. Oni su posle ubili i Pedrovu ženu. Tu je i Rafaelo Retorno. On je mlad čovek, ali je suviše neiskusan da bi bio vođa. Ti si seljake u La Eskonidasu naučio kako da se bore. Ovi ljudi ovde čekaju čoveka kakav si ti!

Dok okrete glavu prema vratima i trže se. Kroz pukotinu ispod vrata ugledao je senku.

Privukao je Marisu čvrsto uz sebe.

– Neko nas prisluškuje. – Pošto je devojka htela da poskoči Dok je pritisnu da ostane da sedi. – Ostani mirna. Moraš utvrditi ko je taj čovek. Ne sme ništa što je čuo od nas da prenese Almi.

– Ne znam...

– Izaći ćeš u hodnik i videti ga – ubeđivao je Dok. – Pokušaj da ga namamiš u svoju sobu. Ja ću blagovremeno stići tamo. Gde ti je soba?

– Na kraju hodnika.

– Imaš li oružje?

– Imam nož – uzvрати Marisa. – Nalazi se iza ormana sečivom na unutrašnjoj strani da se ne bi video. Može se ipak lako izvući.

– Idi u svoju sobu i ostavi vrata otvorena. Sad!

Marisa pogleda Doka uplašeno i posle kratkog oklevanja odlučno pođe prema vratima. Trenutak kasnije napustila je sobu.

Dok je ostao da leži. Možda i motre na njega. Nalazio se u oronuloj, staroj tvrđavi punoj tajnih skrovišta koja se nisu mogla otkriti na prvi pogled. Posle nekoliko trenutaka kliznuo je iz postelje i četvoronoške krenuo prema vratima. Iz hodnika je dopirao luckasti smeh, a onda jedan prigušen uzvik. Nije bilo sumnje, u pitanju je Marisa. Dok nije mogao da vidi šta se događa. Nadao se da je devojka uspela da namami špijuna u svoju sobu. Sačekao

je trenutak, a onda kročio u hodnik. Bio je pust. Iz udubljenja u zidu nije se primećivala nikakva senka. Možda se zaista radilo samo o jednom čoveku koji je trebalo da motri na njega, da prisluškuje na njegovim vratima.

Almi je Dok bio potreban, ali mu ona nije verovala. Uostalom, Dok nije ni pomišljao da učini bilo šta da bi pridobio njeno poverenje. U ovoj dolini su se događale tako užasne stvari i on u tome nije hteo da učestvuje. Gnušao se zla i nasilja i uništavao je zlo gde god na njega naiđe. Napregnuto je osluškivao u hodniku. Do Marisine sobe bilo je više dvadeset koraka. Pri svakom koraku osetio je užasan bol. Divlja strast Alme Rivas učinila je da na kratko zaboravi bol, ali ga nikako nije mogla odagnati potpuno.

– Hoćeš da me uceniš, kopile? – čuo je Marisin glas.

– Sve sam čuo – uzvratio je mukli muški glas.

– Verovatno si pogrešno čuo zbog toga što nedeljama nisi prao uši.

Čovek se nasmeja.

– Hoću da te imam, curo! Nemamo mnogo vremena, odluči brzo! Negde napolju se čuo bat koraka. Nije se, međutim, moglo razabrati da li se približavaju ili udaljuju. Nameravao je da još malo pričeka ali sada više nije smeo da gubi ni časa. Doku se od napregnutosti znoj slivao niz lice. Naglo je otvorio vrata i ugledao neveliku, oskudno opremljenu sobu. Ispod malog prozora, zaštićenog rešetkama nalazio se krevet. Čovek kome je

Dok video samo leđa nadneo se nad postelju. Prešao je samo jedan korak kada se komančeros naglo okrenuo. Munjevito je potegao revolver i uperio ga na Doka. Lice mu je bilo izobličeno od gneva.

Dok podiže obe ruke i daje znak čoveku da bude miran.

– Napolju ima još nekoga – rekao je tiho. – Došao sam samo da vas upozorim. Almi ne bi bilo pravo da njeni ljudi umesto da rade provode vreme s curama. – Dok je to govorio kretao se polako prema ormanu. Primetio je dršku noža sakrivenog iza ormaša.

– Ko je napolju? – upita Meksikanac.

Dok podiže obrve. – Čuo sam korake nekoliko trenutaka pošto je Marisa izašla iz moje sobe. Onda sam čuo njeno kikotanje. Zar nije bilo u redu da vas upozorim?

Komančeros se počea po glavi koristeći za to cev revolvera. U očima mu se ogledalo podozrenje. Naravno, sumnjao je u Doka. Naročito posle razgovora koji je gringo imao sa Marisom a koji je čuo od reči do reči.

– Možda Barera – reče Marisa povlačeći haljinu koju je špijun već počeo da joj svlači.

– On je sa Almom u selu. Mislim da napolju nema nikoga. Gringo samo ne može da podnese da imam nešto s tobom, curo!

Dok se nasmeja tobož opušteno, iako mu nije bilo nimalo prijatno.

– U redu – rekao je glasnije. – Pozovimo onda tog momka unutra, moglo bi biti zabavno!

Marisa ponovo poče da se smeje. Dok je primetio koliko joj teško pada da sačuva nerve. Ovaj čovek mora da nestane zauvek, ukoliko ne želi da i on i Marisa okončaju u koralu smrti. Pod prstima je osetio dršku noža. Ako bi sada komančeros i na sekundu okrenuo glavu i skrenuo pogled prema Dokovoj ruci morao bi da vidi nož. Marisa je bila svesna opasnosti koja se nadnela nad njih. Zabacila je izazovno svoju dugu crnu kosu na potiljak i počela da otvara izrez na haljini.

– Prokletstvo, trebalo bi da budemo zahvalni. Možda je Ortega tamo napolju. On nije ništa bolji od Barere, i on će te prisloniti uz zid, Pako!

Komančeros je još uvek bio obuzet razmišljanjem kada je Dok izvukao nož. Sve se zatim odigralo munjevito, tako da je Marisa shvatila šta se dogodilo kada je Pako pao preko njene postelje. Samo je jeknuo muklo. Drška mu je virila iz leđa.

– Mora da nestane što pre! Gde ćemo ga skriti?

– Bože! – jeknu Marisa. – Srce mi tuče kao ludo. On je čuo svaku reč našeg razgovora.

– Sada više nikom neće moći da prenese ono što je čuo. Kuda ćemo s njim?

– Preko puta se nalazi jedna mala prostorija koju niko ne koristi. Na podu se nalazi kameni kapak. To su

vrata koja nekuda vode, ali ne znam kuda.

Nekoliko minuta kasnije oslobodili su se leša.

– Šta sada? – upitala je Marisa.

– Ništa – odgovori Dok. – Zadrži njegovo oružje i sakrij ga dobro. Možda će doći trenutak kada će biti potrebno. Videćemo se i razgovarati onda kada to dozvoli Alma.

Marisa se na trenutak obisnula Doku oko vrata.

– Tako se bojim – kazala je tiho.

– Priželjkivala sam ovaj trenutak ali sada strepim od onoga što se može dogoditi.

– Možemo da umremo – kazao je Dok tvrdo. – No to je još uvek bolje nego da budemo prinuđeni na ovakav život!

Blago je odgurnuo devojkicu natrag u njenu sobu i pošao hodnikom. Treba da spava, da se odmori rekla je Alma Rivas. Dobar savet koji će sada prihvatiti. Bio je iscrpljen i snaga mu je bila neophodna ako je hteo da nastavi putem kojim je već krenuo.

* * *

– Ortega!

Almin glas se nije mogao prečuti. Probudio je Doka iz dubokog sna. Uspravio se u postelji. Poslednji zraci sunca dopirali su kroz prozor obezbeđen rešetkama. To znači da je spavao nekoliko sati. Osećao se znatno bolje. Seo je na ivicu kreveta. Vrata koja je zatvorio bila su sada odškrinuta.

Neko ga je obilazio, a da on to uopšte nije primetio.

– Ortega!

– Da, Alma!

– Pako je nestao!

– To nije moguće. Pre nekoliko sati sam ga video ovde.

– Nema ga! Nestao je kažem ti!

Dok načulji uši. Pako je bio komančeros kojeg su kroz kameni otvor na podu poslali u neznanom pravcu.

– Nije mogao da napusti tvrđavu. Ja sam sve vreme bio ispred nje. Bilo je i drugih ljudi tamo. Neko ga je morao videti.

– Neka ga potraže Ortega. Da li je Dok izlazio iz sobe?

– Nije makao. Nekoliko puta sam provirio kod njega. Spavao je kao klada.

– A Marisa?

– Ona je otišla ubrzo posle tebe.

Dok odahnu s olakšanjem. Srećom, Marisa je postupila baš kao što treba i napustila staru tvrđavu upadljivo da bi je svi mogli videti. Tako na nju nije mogla pasti ni senka sumnje ako se ovde u međuvremenu nešto i dogodilo. Ustao je, obukao se i otvorio vrata. Kada se Alma Rivas okrenula, Dok je zevao i protezao se.

– Šta se dogodilo? – upitao je. Alma se odvoji od Ortege.

– Učini ono što sam ti kazala – naredila je ne okrećući se prema Meksikancu.

– Jesi li se ispavao, Dok? – upitala je.

– Jesam. Sada osećam užasnu glad. Još jedna noć i ja ću biti čvrsto na nogama.

Posmatrala ga je netremice.

– Da li je Tarahumara bio kod tebe?

– On mi je vidao rane, a Marisa se pozdravila sa mnom s vrata i otišla. Bio sam suviše umoran da bih joj prilazio bliže.

Vrhovima prstiju dodirivala mu je telo.

– Tolmin Tim baš nije postupao nežno s tobom – zaključila je. Dok potvrdi. – Ostavi mu dovoljno vremena da bi mogao zaista da zažali zbog toga. Mogu li da ga vidim?

– Zar pre jela? – iznenadila se Alma.

Dok potvrdi. – Nadam se da mu nije bolje nego što je meni bilo.

– Sigurno nije – tvrdila je Alma odmahujući glavom tako da joj je bujna crna kosa letela. – Jesi li razmišljao?

– O čemu?

– Hoćeš li da se staviš pod moju komandu, Dok? To ti je jedina mogućnost da preživiš. U protivnom ćeš umreti. Smrt će ti biti tako jeziva da ćeš u poslednjim trenucima proklinjati što si se rodio.

To što je izgovorila zvučalo je veoma teatralno, ali je mislila ozbiljno. I Doku je bilo jasno da se ona ne šali. Nije znala za srednji put. Znala je samo za dobro i loše. Loše i zlo bilo je sve ono što nije smatrala dobrim.

– Pitaš bolesnog čoveka koji još ne može jasno da razmišlja, Alma. Pitaj

me sutra. Tada ću moći da ti dam određen odgovor i postavim ti zahteve.

Izraz lica vođe komančerosa postao je tvrd.

– Ti hoćeš da mi postavljaš zahteve, Dok?

– Ja nisam tvoj zatvorenik. Potreban sam ti da bih držao seljake zauzdane. Ja imam cenu!

– Cena koju ćeš dobiti je tvoj bedan, prokleti život!

Dokova desnica polete napred. Odi-gralo se tako brzo da ona to nije mogla sprečiti – držao je u ruci njen revolver. Okrenuo ga je oko kažiprsta, a onda joj ga, držeći ga za cev vratio.

– Moj život možeš imati besplatno, Alma Rivas! – rekao je odlučno.

– Ako pak želiš moje usluge moraš ih platiti!

Ortega je još stajao u blizini i držao revolver uperen u Doka.

– Tvoji ljudi su nervozni, Alma – kazao je Dok i pokazao na Meksikanca.

– Možda nije trebalo da sprečavam Tolmin Tima, Amerikano! – prosikta Ortega. – Igraš opasnu igru, ali mislim da u ruci imaš veoma lošu kartu!

Alma Rivas se trže. Stezala je dršku svog revolvera, a onda se lagano okrenula prema Ortegu.

– Imaš dve sekunde da se izgubiš, komančero!

Poslušao je bez pogovora, vratio revolver u futrolu i odmah zatim nestao.

Alma je takođe vratila svoje oružje u futrolu. Nadlanicom je obrisala oznojeno čelo.

– Bila je to zaista upečatljiva predstava – kazala je tiho. – Na to možeš da oboriš Ortegu ili ostale seljake, Dok. Mene nikako. Nećeš ti tek tako baciti svoj život u prašinu i zbog toga što neću platiti cenu koju ti tražiš!

Dok se tajanstveno osmehnu.

– Pokušaj sutra još jednom. A sada ću posetiti svog prijatelja Tolmin Tima u koralu smrti.

Dok se vrati u sobu da se obuče. Alma je pošla za njim, zastala na sredini sobe i pratila svaki njegov pokret. On je učinio nesigurnom, u to uopšte nije trebalo da sumnja. Međutim, znao je isto tako da ta nesigurnost neće trajati dugo.

* * *

Marisa je posmatrala sedokosog čoveka zabrinuto.

– Ja sam Holideju pomenula tvoje ime i ime Rafaela Retorna.

– To je dobro.

Mlada devojkica odahnu sa olakšanjem. Naslonila se ramenom na zid belo okrečene kolibe. Na drugoj strani je zid bio izbijen i crn. I tavanica je takođe bila tamna.

– Tamo je ležala Ramona – kazao je Pedro Kantano. – Tamo je umrla, jer je jednog od najvećih zlikovaca htela da pošalje u pakao!

Marisa obori glavu i zagleda se u pod.

– To nije razlog za tugovanje – kazao je Kantano i kažiprstom devojci podigao bradu. – Bolje je umreti nego živeti na ovakav način!

– To je rekao i Holidej. Upotrebio je skoro iste reči.

Sedi Meksikanac se osmehnu. – Bogovi su ga poslali da bi mladim ljudima pokazao pravi put.

Mlada devojka je oklevala nekoliko trenutaka, a onda ispričala Kantani da je Dok ubio jednog komančerosa i bacio ga kroz otvor na podu jedne male sobe.

– Zar ne znaš kuda vode ta vrata?

– Ne, nemam pojma.

– To je put kojim se ispod zemlje može pobeći iz tvrđave.

– Zar ti, hombre, poznaješ tvrđavu?

– Pre nego što je Alma Rivas stigla sa svojim komančerosima često sam odlazio tamo. Bilo je to sveto mesto pre nego što ga je ona opoganiła grehom. Stari gospodari su naložili da se taj tajni prolaz prokopa da bi, ukoliko tvrđava bude osvojena, mogli i sami da umaknu neprijatelju. Koliko ja znam nije nikada korišćen. Čak nisam ni siguran da li je ikada dovršeno njegovo prokopavanje.

– Verovatno se Alma Rivas ne bavi time,

– To mi je poslednja briga – kazao je Kantano. Brinem za Doka Holideja. Video sam ga na kratko. On izgleda kao ispravan čovek. Pitam se hoće li moći dovoljno ubedljivo da obmane Almu Rivas. Lukava je ona. Čak i najbolji ljudi slušaju njene zapove-

di. Neko ko namerava da je obmane mora biti iskusan lažov.

O tome je razmišljala i Marisa. Do sada Dok nije obmanuo lepu Almu, nije čak ni pokušao. Ništa joj nije obećao iza čega ne bi stajao svim srcem.

– I ti si izgleda zabrinuta devojko?

– Brinem još kako.

– Morao bih da govorim sa Dokom dok još sme slobodno da se kreće. Hoćeš li mu to reći kada ga budeš videla?

Marisa potvrdno klimnu glavom.

– Imaš li možda nekakav plan?

– Nemam – uzvрати stari Meksikanac. – Ali kada bude došlo do toga već će mi nešto pasti na pamet.

– Tako se bojim, hombre.

Kantano pomilova devojku po kosi. Gledala je uznemireno kroz prozor. Ljudi su se vraćali iz rudnika. Pogurene, potlačene prilike. Mnogi od njih su bili na kraju snaga da su posrtali. Bili su to ljudi u čijem pogledu je bila ugašena svaka vatra. Proveli su težak, iscrpljujući dan nesposobni da misle o bilo čemu.

Sa tim ljudima je Dok trebalo da se suprotstavi Almi Rivas i njenim komančerosima. Osetila je kako je nešto steže u grudima. Nametnula joj se misao da suviše nade polaže u jednog čoveka koji boravi ovde malo više od pola dana, čoveka koji je još uvek nosio posledice mučnog puta.

Ubiti komančerosa koji je bio namamljen sam u njenu sobu i skrenuta mu pažnja sa opasnosti koja mu je pretiła bilo je nešto sasvim drugo. Borba pro-

tiv dobro naoružane grupe, odlično obučene i okončati je pobedom, to je nešto sasvim drugačije.

– Idi ponovo u tvrđavu dok te Alma ne potraži, kada joj zatrebaš. Ako vidiš Amerikanca reci mu da moram govoriti s njim.

Marisa napusti polusrušenu kuću starog Meksikanca. Nešto će već smisliti, kazao je. – Nadajmo se da hoće – promrmrljala je devojka sebi u bradu.

Dok je obišao koral sa spoljne strane. Podozrivi pogledi čuvara pratili su ga u stopu. Nisu znali šta da misle o ovom Amerikancu. Očigledno je došao iz tvrđave i uz odobrenje Alme Rivas, međutim vođa komančerosa nije još objavila koji je njegov položaj.

– Pogledaj sve dobro, Dok – kazao je Barera koji ga je sledio nečujno kao panter. Dok zastade kod ulaza u koral.

– Mislim da sa ovim koralom smrti, kako se naziva, čovek mora biti načisto, znati o čemu se radi. No ti si kao pacov koji se ne može videti i koji napada iz potaje.

Barera je cepteo od gneva. Dva komančerosa koja su stajala uz ulaz korala čula su svaku reč. Gledali su zapanjeno čas Doka čas Bareru, jer je dozvolio da ga ovaj gringo nazove pacovom.

– Šta hoćeš ovde u Suertu? – pitao je Barera kroz zube.

– Pitaj Almu. Naložila je da me dovedu ovamo!

– Hoće da te ubije, jer imaš Alvareza na savesti.

– Možda joj je to bio plan ali, po svemu sudeći, promenila je mišljenje.

– Hoćeš li unutra?

Dok potvrdi. – I naravno opet napolje – Rekavši to dao je znak čuvarima kraj vrata da mu otvore. Ovi to nisu učinili nego su upitno gledali Bareru. Holidej je morao biti odlučan, jer samo još danas ima mogućnosti da ide kuda želi. Već sutra se stvari mogu izmeniti.

– Rekao sam da otvoriš tu kapiju!

Visoki Meksikanac se trže od oštrene Dokovog glasa i pogleda čelično sivih očiju. Međutim jahao je samo pod generalovom komandom i nikada nije primao naređenja od nekog Amerikanca. Zaškrgutao je zubima.

Iza Dokovih leđa se Barera glasno nasmejavao.

– Teško se može naređivati komančerosu. Naročito ako to čini neki gringo!

Dokova pesnica polete napred i pogodi stražara u bradu. Bacio ga je na tle, a kada je ovaj hteo desnom rukom da se maši za revolver, stao mu je na zglob ruke. Dugonja ispusti krik od kojeg je sledila krv u žilama. Drugi stražar je podigao „vinčesterku” i nanišanio na Doka.

– Spusti oružje i otvaraj kapiju!

Cev „vinčesterke” se lagano spustila dok nije bila uperena u zemlju. Isto tako lagano je drugi stražar skinuo sa kapije veliki zasun.

– Naređuješ ljudima kao da si prvi oficir! – siktalo je Barera.

– Nikada i nisam bio manje od oficira. Nego, Ortega se dao u potragu za nekim čovekom. Bolje idi pomoz mu!

Ne čekajući Barerinu reakciju, Dok je ušao u koral. Poslednji zraci sunca bojili su prljavštinu crvenim odbleskom. Koral je zapremao površinu od stotinak metara. Daske oko njega, visoke preko četiri metra, bile su tako gusto zakucane jedna uz drugu da nije bilo ni jedne pukotine kroz koju bi se nešto moglo nazreti. Bio je to, zapravo, veliki zatvor pod vedrim nebom. Samo se pod jednu malu nastrešnicu moglo zakloniti od podnevne žege. U sredini je bio zaboden stub nalik na totem koji koriste Indijanci. Tolmin Tim je za njega bio privezan lasom, što mu je omogućivalo da se kreće ukrug nekoliko metara. U ovom trenutku je ležao u prašini. Izgledalo je kao da spava. Međutim, kada mu se Dok približio, procedio je.

– Trebalo je da te ubijem i dozvolim da to Ortega učini sa mnom. To bi za čoveka kakav sam ja bila brža i časnija smrt!

Dok skrete pogled u desno. Dve devojke su ležale ispod nastrešnice. Polugole i uprkos vrućini priljubljene jedna uz drugu. Nisu ga nikada videle pa su se povukle još dublje pod zaklon od sunca. Kad je stigao do nastrešnice, Dok kleče i reče tiho.

– Ne bojte se.

– Rekla mi je da se zabavljam sa curama – promrsio je ridokosi Tim.

– Ali onaj pas od Barere me je vezao za ovaj stub. Cure me ne slušaju, Dok. Neće da dođu kod mene.

– On je pogana zver – prošaputala je starija devojka.

– Ko si ti?

– Marija – uzvratila je devojka za koju je Dok ocenio da ima oko osamnaest godina. – Ovo je Paolita, moja sestra. Ništa nismo učinile. Došli su u selo i pretresali kolibe. Oficiru je bio potreban uspeh pa je naložio svojim ljudima da pokažu dve šipke dinamita koga su navodno našli pod našim krevetom.

– Vode, senjor – jeknula je mlađa sestra očiju crvenih i nateklih od suza.

– Vode, preklinjem vas!

Dok pođe prema kapiji i odškrinu je.

– Vode! – zahtevao je.

– To sam zabranio! – uzviknu Barera.

– Vode – ponovo je zatražio Dok, ovog puta oštrije. Nije međutim imao oružje kojim bi mogao da zapreti stražaru.

– Ko ovde naređuje! – urlao je Barera.

– Onaj ko je brži! A to sam ja! – uzvratio je Dok mirno.

Začu se reski ženski smeh. Dok pogleda u desno. Alma Rivas je došla iz tvrđave. Nosila je uzane pantalone, a na kukovima dva ukrštena opasača. Revolveri su visili nisko. Dok ni za trenutak nije potcenjivao ovu ženu. Umela je da barata oružjem i to dobro.

Dok pokaza na Bareru.

– On je veoma loš oficir, Alma – kazao je. – On je varalica. Zbog toga što je hteo da prikaže uspeh, rizikovao je neraspoloženje ljudi koji za tebe vade zlato.

Barera se podiže na vrhove prste. Lice mu se izdužilo, a ožiljak na obrazu u obliku polumeseca se zacrveneo.

– O čemu to govoriš? – upitala je Alma.

Dok je pogleda. Bilo mu je jasno da se ona neugodno oseća, jer je uspeo da stvori jaz između nje i njenog prvog čoveka.

– Ko je taj pas koji je kod devojaka našao dinamit?

– Manolo – odgovori Alma.

– Reci da ga dovedu uz uslov da pre toga ne razgovara sa tvojim prvim oficrom.

– Čemu sve to, gringo?

– Tvrdim da si ti kukavica i lažov! Svojim lažima potpiruješ nemir u selu, što Almi kasnije može veoma da naškodi.

– Pozoviti Manola!

Alma nastavi dalje, prođe pored Barera i stade uz Doka.

– Igraš uz veoma visok ulog, Dok – kazala je tiho da je samo on mogao čuti. – Još uvek ne pripadaš nama, jer mi se još nisi zakleo na vernost.

Manolo je bio omanjeg rasta pogruren i sa lukavim izrazom lica. Hitro je izmenjao pogled sa Barerom, ali mu tog časa Alma Rivas naredi da joj priđe bliže.

– Pogledaj me u oči, pseto!

Manolo obori pogled i počeo nervozno da se češe po glavi.

– Holidej će ti postavljati pitanja, Manolo. Pri prvoj laži u kojoj te uhvatim ubiću te bez oklevanja. Nemoj zaboraviti da moraš govoriti istinu, jer je ja znam!

Dok nije verovao sopstvenim ušima. Igrala je njegovim kartama i puštala da njen prvi oficir padne veoma duboko.

– Kada ti je Barera rekao da poneseš sa sobom dinamit u selo i da kasnije tvrdiš da si ga našao u postelji dveju devojaka?

– Pre nego što smo odjahali – spremno je odgovorio Manolo i pogledao Almu Rivas. – On je izdao naređenje, a ja se nikada nisam suprotstavljao naređenju.

Dok je Alma Rivas još razmišljala kako da se postavi, Dok je gledao mimo Manola pravo u Bareru. Ovaj se ukočio kada je čuo Manolovo priznanje. Ožiljak na obrazu mu je bio još crveniji. Videlo se da samo što nije eksplodirao. Doku je zaista uspeo da kod komančerosa uništi Barerinu „karijeru” i jednostavno i lako otvori jaz između njega i vođe komančerosa. Trajalo je koliko treptaj oka, a onda prvi oficir podiže oružje. Ispalio je metak upravo u času kada je Dok priskočio do Manola, dočepao ga i s njim zajedno se bacio na tle. Tamo gde je Dok trenutak ranije stajao zario se u ogradu koralu prvi metak.

Dok je jednom rukom čvrsto držao Manola. Zajedno sa njim se okrenuo oko svoje ose tako da je za nevolju Meksikanca mogao upotrebiti kao zaklon. Istovremeno mu je izvukao revolver iz futrole.

Barera je bio brz i spretan kao divlja mačka. Pao je na kolena i načinio polukret držeći revolver obema rukama da bi mogao bolje da nišani. Kada je bio spreman da povuče obarač, Dok je tako već promenio mesto pa se metak zario u prašinu.

Tek posle toga pucao je dva puta za redom. Barera se zaneo unazad kao pogođen džinovskom pesnicom. Pao je u prašinu i okrenuo se. Pri tom mu je revolver izleteo iz ruke i ležao na tlu udaljen dva metra od Meksikanca. Pogledao je očajnički oružje i pokušao da se pridigne.

– Naređenje izdaje onaj ko je brži – kazao je Dok ledeno. Nije mu, uostalom bilo žao ni jednog od ovih komančerosa, jer su u ovu dolinu doneli samo patnju i zlo. Svaki od njih je služio smrt.

– Alma...

Stajala je ukočena, bez izraza, kao lepa statua sa rukama uz drške revolvra.

– Doneće ti samo nevolje, Alma – ječao je Barera i govorio isprekidano. – On ubija tvoje najbolje ljude, seje razdor i ti to vidiš. General te više ne bi nazivao svojom kćerkom.

Na te reči se lepa vođa komančerosa trгла. Dok je znao da mu se radi o glavi. Upucao je Bareru, a Ortegu izvr-

gao ruglu. Sve je, istina, počelo dobro ali je posle samo pola dana počelo da menja tok. Alma Rivas se izgleda setila toga da je obavezna prema svojim komančerosima, a ne prema jednom nepoznatom Amerikancu.

Dok baci oružje kao da je time hteo da pokaže da je za njega ova stvar okončana. Vrhom čizme gurnuo je oružje prema Manolu i nadlanicom obrisao oznojeno čelo. U tim trenucima je osetio da melemi starog, čutljivog vidara imaju blagotvorno dejstvo. Gotovo da uopšte nije osećao svoje povrede, ma koliko one izgledale teške.

– On je... opasan Alma. One će te.... uništiti ako mu se ne suprotstaviš. On će te...

Barera nije okončao rečenicu, poslednju u svom životu.

Ćutke i bez izraza na licu vođa komančerosa se odvojila od ograde koralu smrti i krenula. Samo na trenutak zastala je kraj mrtvog Barere, oborila glavu a onda nastavila put. Takvu reakciju Dok nije očekivao. Poznavao je tu ženu suviše kratko da bi mogao da protumači značenje ovakve reakcije. Odagnao je te misli i s vodom krenuo ka devojkama.

– Hoćete li nam pomoći, senjor? – pitala je Marija koja je prvo svojoj mlađoj sestri prepustila sud s vodom.

– Možda. Ostanite mirne. Prišao je Tolmin Timu govoreći.

– Barera je mrtav!

– To je dobro – uzvрати Tolmin Tim dok su mu oči svetlele.

– Zbog čega je dobro?
 – Zbog toga što ću sada dobiti društvo ovde u koralu. „Tebe!” Posle Alvareza ovo je već drugi njen ljubavnik koga si poslao u smrt. Ona ti to neće nikada oprostiti. Nego, možda te interesuje kako se izlazi odavde iz koralu smrti? Preko „brda užasa”, a dalje u najdublji pakao. – Tolmin Tim proprati ovo obaveštenje muklim smehom, a onda se lupi snažno rukom po glavi.
 – Što te kog đavola nisam ubio?

Holidej mu je morao uskratiti odgovor. Prosto, nije ga znao. Bez reči je napustio koral.

Esteban Ortega izađe iz senke zida tvrđave i preseče Doku put. Cerio se satanski.

– Da ne znam kako stvari stoje još bili te mogao smatrati svojim najboljim prijateljem. Uklonio si Alvareza sa puta, Tolmin Tima poslao u koral smrti, a Bareru ubio. Sada je Almi potreban prvi oficir, a ima samo mene.

– I mene! – podseti ga Dok.
 – Hoćeš li da pucaš na žene, decu i starce ako to Alma bude tražila?
 – Možda.

Dok je krenuo dalje praćen Orteginih smehom. Postalo je sve očiglednije da je ove večeri Alma okupljala oko sebe više komančerosa nego obično. Dakle, nešto nije u redu, ili je lepotica spremala neku paklenu igru. Sreo je Marisu u dugačkom hodniku.

– Stari hoće da govori s tobom i to što je pre moguće! Produžila je dalje tako da niko od ljudi koji su se muvali

hodnikom nije primetio da je razgovarala sa Dokom.

– Dok! – Alma Rivas je ušla u hodnik. – Očekujem te za dva sata u velikoj sali! – Rekavši to zalupila je s treskom vrata. Nekoliko komančerosa se nasmeja i odmeri Doka. Nešto je lebdelo u vazduhu, a Dok je bio gotovo siguran da je to neposredno vezano za njega. Krenuo je strmim putem iz tvrđave u selo. Alma je izdala svojim ljudima izričito naređenje da ga ni za trenutak ne ispuštaju iz vida.

Napregnuto je razmišljao. Da bi mogao razgovarati sa starim i sa Rafaelom mora se osloboditi nadzora. Pogledom je budno kružio oko sebe da mu ne bi promaklo nešto, jer je sumrak već počeo da se spušta. Pred njim je „vazduh” bio čist. Ljudi određeni da ga nadziru kretali su se iza njega. Biće da svoj zadatak nisu shvatali suviše ozbiljno ili su ga smatrali lakim i jednostavnim. Do mesta gde put naglo skreće bilo je još deset metara. Posle toga je postajao veoma strm, a posle novih dvadeset metara ponovo je naglo skretao, što je još pri dolasku uočio i zapamtio. Zastao je i oslušnuo. Mogao je da nazre iza sebe trojicu. Rastojanje je bilo veće od deset metara. U mraku koji je sve više osvajao, jedva su im se nazirale senke. Ništa više nisu ni ta trojica mogla da vide. I komančerosi su zastali. Veću uslugu mu nisu mogli učiniti. Dakle, stajaće tu i čekati Dikov sledeći korak! Onda kada nijedan uhoda to nije mogao da očekuje, Dok

potrča iz sve snage stalno povećavajući rastojanje nestajući im iz vidnog polja. Kada je došao do drugog zavoja na putu znao je da ga više ne mogu videti. Imao je na raspolaganju samo nekoliko sekundi da donese odluku. Desno ispred njega nalazila se kamena zaravan. Skočio je i snagom mišića podigao na nju. Upravo se kotrljao preko zaravni kada do skretanja na putu stigoše zadihani komančerosi.

– Dalje! – povika jedan iz pratnje.

– Hoće da nas se oslobodi da bi se slobodno kretao po selu.

Potrčali su dalje putem, a Dok odahnu s olakšanjem. Oslobodio se razbojnika i sada je mogao slobodno da kreće. Začuo je šum između kamenja i priljubio se uz tle. Kada je razabrao da je u pitanju pogureni čovek, očigledno starac, opustio se.

– To je bilo spretno – kazao je Kantano. – Veoma spretno. Bila je to jedina mogućnost da ih se oslobodiš. Bogovi su ti pokazali pravi put.

– Ti si Pedro Kantano?

– Da, jesam – odgovorio je stari i seo na kamen. – Ja sam te čekao, senjor Holideje!

Dakle stari mu zna ime, što znači da je Marisa govorila s njim i verovatno mu ispričala sve.

– Zbog čega si došao u Suerto?

– Jer su me na to prinudili – odgovori Dok smešeci se. – Priznajem da sam nikada ne bih pronašao ovo selo.

– Ali, kada si već tu, želiš da živ izađeš iz njega?

– To sam smerao.

– Alma te neće pustiti da odeš tek tako. Staviće te pred izbor pa ćeš morati da doneseš odluku.

– Protiv vas ili za vas?

– Pa, na to izlazi.

Dok je, međutim, takvu odluku doneo već odavno.

– Šta misliš da ona smerava?

– Ona će te odvesti na „brdo užasa”. Onda ćeš se odlučiti za nju ili umreti.

– Tako ona to zamišlja – promrsi Dok.

– Tako će se i odigrati ako ti niko ne bude pomogao.

– Hoćeš li mi ti pomoći?

– Ja sam star, čoveče! – Kantano se približi Doku i pruži prema njemu desnu ruku u kojoj je držao dve šipke dinamita. – Ti ćeš pomoći sam sebi, a bogovi će te podržati!

Dok je morao da bude iskren prema sebi, ne govoreći to glasno. Bile su mu, naime, draže te dve šipke dinamita i sigurnije od neizvesne pomoći nepoznatih bogova. Prihvatio je ponuđeni dinamit i gurnuo ga duboko u sare čizama.

– Šta će biti dalje, stari?

– Spojićemo te sa nekolicinom odlučnih ljudi i ti ćeš povesti borbu! Za sebe i za nas. Jer sve dok ovde bude vladala Alma sa komančerosima, ni za tebe nema spasa. – Rekavši to Kantano se uspravio, mahnuo Doku rukom u znak pozdrava i nestao u noći. Dok je još nekoliko trenutaka sedeo na zaravni i razmišljao o svemu. Sve je, međutim, bilo neizvesno izuzev dve šipke dinamita.

* * *

– Šta misliš da će učiniti? – upitao je Retorno gledajući namršteno prema tvrđavi koju je mrak već počeo da obavlja svojom koprenom.

– Ono što mora učiniti – uzvratio je Kantano proročanski. – Svaki čovek sledi svoj put do samog kraja. Put Doka Holideja je put ispravnosti i pravde. Čovek kakav je on nikada neće izdati samog sebe da bi produžio sopstveni život.

Retorno je ostao zagledan u tvrđavu. Mnogo štošta je stari kazao. Nije mu se baš dopalo. Međutim, sada je na neki način bio uveren da Kantano oseća na pravi način situaciju. Izgubio je ženu i kćerku. Uprkos tome, nije bio zaslepljen mržnjom niti željom za osvetom. Svi njegovi postupci usledili su iz hladnog, trezvenog razmišljanja.

– Ne zaboravi Rafaelo da moramo biti na licu mesta kad nas bude zatrebao!

– Ne valjda i na brdu užasa! – užasnut je pitao Retorno.

– Gde god mu budemo bili potrebni – ponovio je Kantano. – Koliko ljudi stoji iza nas?

Retorno se nasmeja gorko. – Trojica, stari. Pri tome se Rafaelo stideo toga što im se do sada nije priključio više ljudi. – Možda će ih biti više ako dođe do borbe.

– Do toga će svakako doći!

Na nebu su se počeli da navlače tamni oblaci. Izgledalo je da će pasti kiša. No to je sigurno bila varka, jer

u ovo doba godine u dolini nikada nije padala kiša.

– Dinamit smo sakrili u južnim oknima – obavestio je Rafaelo starog Kantana, zagledanog još uvek u nebo kao da odande očekuje neki znak.

– Donesite ga u severna okna.

– Svuda ima stražara... ispred svakog okna stoje dva komančerosa!

– Prenesite dinamit u severna okna – ponovio je Kantano. – Sredite stražare, četvorica ste!

Retorno se nije osećao baš lagodno u sopstvenoj koži. Očekivao je ovaj trenutak, istina, već dugo, ali je borbu sa Almom Rivas i njenim komančerosima priželjkivao pod povoljnijim okolnostima. Sada toj gomili razbojnika treba da se suprotstavi šačica ljudi, četvorica premorenih bednih seljaka, nenaviknutih na borbu. Gore u tvrđavi se nalazi jedan gringo, kojeg još nije ni video, a u koga je Kantano polagao velike nade. Tačno je da mu nije bilo prijatno u sopstvenoj koži, ali se uključio u to i neće odustati do samog kraja.

– Kako ste naoružani? – proveravao je stari Meksikanac.

– Imamo revolver i dve „vinčesterke“. Kantano spusti ruku na rame svog prijatelja.

– Prenesite dinamit u severno okno i budite u pripravnosti. Neko neobjašnjivo osećanje sprečavalo je Rafaela Retorna da protivreči starom. Samo je klimnuo glavom i šmugnuo u mrak.

Kantano je ostao da sedi na toplom kamenu zaravni. I sam je, kao i Re-

torno, bio veoma uzbuđen. To, međutim, nije hteo da pokaže pred mladim čovekom. Pitao se da li je trenutak za obračun pravi. Nedoumica mu je trajala sve dok na vrhu brda koji je Alma Rivas nazvala brdom užasa nije video zapaljene vatre. Tada mu je postalo jasno da je trenutak – pravi!

* * *

Komančerosi su kao u špaliru stajali uz zidove velike dvorane. Dok je ostao da stoji na vratima i gledao unaokolo. Na kraju sale sedela je Alma Rivas za ogromnim stolom. Bila je uzbuđujuće lepa žena, ali se izgleda ni jedan od njenih ljudi nije interesovao za njenu privlačnost koja gotovo i nije bila sakrivena tankom, providnom haljinom. Takvu istu imala je i Marisa kada je Dok prvi put video. Desno uz svog vođu stajao je Ortega. Nosio je čistu, bezmalo novu odeću. Kosa mu je bila zaglađena. Doku nije promaklo da su i ostali komančerosi bili umiveni i uređeni tako da nisu više podsećali na hordu divljih pasa.

– Priđi bliže, Holideje!

Odvojio se od vrata ispunjen osećanjem da prilazi sudu inkvizicije. Kao u srednjem veku! Jedno je bilo izvesno – ovde će se odlučivati o njegovoj daljoj sudbini. Prolazio je lagano kroz špalir komančerosa. Nabrojao ih dvadeset trojicu, prokletih paklenih pasa obavezanih na poslušnost. Ljudi koji su se borili pod vođstvom generala Rivas a i počinili do sada brojna nedela.

– Stani, Holideje!

Holidej zastade dva koraka ispred Alme Rivas. Zagledao se u njene oči nalik na dva ledena kristala.

– Ti si se pobrinuo da Pablo Alvarez bude u La Eskonidasu obešen. Ti si pobedom uništio Tolmin Tima i ubio Herberta Bareru, mog prvog oficira!

– Učinio sam to u borbi u kojoj je on podmuklo, iz potaje hteo da ubije mene. Ja čak nisam imao oružje!

Alma Rivas se trže. Ortegine oči su se pretvorile u dva uzana proreza. Nemirno je povlačio čizmom preko kamenog poda.

Dok začu zvižduk. Zgrčio se, ali je čvornovati bič ipak uspeo da zakači. Jeknuo je gotovo nečujno, potiskujući bol.

Komančeros koji ga je ošinio stajao je po strani iza njega. Lice mu je ostalo mirno, ni jedan mišić mu nije zaigrao.

– Govorićeš samo onda kada budeš pitan, gringo!

U glasu Alme Rivas više nije bilo ni nagoveštaja ljubaznosti. Topli, intimni trenuci bili su zaboravljeni. Dok steže zube.

– Mislila sam da će čovek koji je seljake u La Eskonidasu mogao da stavi pod svoju komandu, moći to isto da učini i sa seljacima u ovoj dolini i принуди ih da iz stena izvlače zlato brže i više. Hoćemo da pre zime napustimo ovu prokletu dolinu. Do tada treba da izvuku iz stena onoliko zlata koliko je to uopšte moguće. Jesi li ti takav čovek, Holideje?

– Sigurno bih to mogao – uzvratio je.

Alma Rivas je ustala. Čvrste, jedre grudi podrhtavale su pod tankom tkaninom.

– Hoćeš li ti to i da učiniš, Dok?

Nekoliko trenutaka je posmatrao čuteći. Ako se sada bude suprotstavio naći će se više nego sigurno pored Tolmin Tima u koralu smrti. Laž bi mu mogla spasti život. Međutim, on je nije prevaleo preko usana.

– Ne!

Alma se trže, a Ortega odahnu sa olakšanjem. Jedva primetan osmeh zaigrao mu je na uzanom licu. Naravno, očekivao je da će Dok pristati i Alma ga proizvesti u svog prvog oficira.

– Ostaćeš živ samo ako budeš stao pod moju komandu i izvršavao sva moja naređenja, Holideje!

Bilo je očigledno da mu ona daje još jednu šansu. Još uvek je verovala da bi on mogao otkloniti teškoće koje je imala sa seljacima. Možda je i neko drugo osećanje odigralo ulogu.

Dok se okreće u krug obuhvatajući komančeroze pogledom. Stajali su nepomično uz zidove. Najzad je zastavio pogled na Almi Rivas i Estebanu Ortegi.

– Ne! – ponovio je Dok i odmahnuo glavom.

Alma Rivas ponovo sede. Zabacila je svoju dugu crnu kosu nervoznim pokretom na zatiljak, očigledno uzbuđena. Izgledalo je bezmalo kao da će mu

pružiti još jednu šansu. No tada trže ruku uperivši kažiprstom na njega.

– U koral s njim! – viknula je oštrim glasom. – Pre toga ga izbičujte. Biće tamo kada budemo vodili Tolmin Tima na „brdo užasa”.

Dok je brzim pokretom pokušao da izmakne prvom komančerosu koji se ustremio na njega. Bila je to akcija koja je još od samog početka bila osuđena na neuspeh. Protiv toliko komančerosa nije imao nikakve šanse. U takvoj borbi bi samo trošio uzalud snagu koja bi mu možda kasnije bila potrebna. Nekoliko trenutaka kasnije su mu i ruke i noge bile vezane.

– Na taj način nećeš moći da me ubediš, Alma!

Knjeginja komančerosa se sažaljivo nasmeja. Pokazivala je kroz jedan od mnogih prozora.

– Još nisi bio tamo gore, Dok. Tamo ćemo se uskoro videti ponovo.

* * *

Rafael Retorno je drhtao kao nika-da u životu. Ležao je pljoštice na stenama. Na tri koraka od njega nalazio se ulaz u južno okno u kojem su bili sakriveni sanduci dinamita. Dugo vremena je nestajala po jedna do dve šipke dinamita i ovde smeštane u sanduke. Do sada niko nije znao hoće li se i kada upotrebiti.

Sada je došao trenutak. Stari Kantano želi da se dinamit prebaci u severno okno. Teško je disao. Podigao je na čas glavu i video, „brdo užasa”. Tamo je gorela vatra, bojeći nebo jar-

kocrvenom bojom. I izdaleka je delovalo kao avetinjska igra. Kako li su se tek morali osećati ljudi dovedeni tamo? Brzo je skrenuo pogled. Ne sme dozvoliti da ga bilo šta odvрати od njegovog zadatka. Ionako je već bio težak i opasan. Prvi put u životu treba da ubije čoveka! Istina mogao je da se teši i umiruje time da se radi o zveri u ljudskom obličju, no to mu nije baš pomagalo mnogo. U njegovim očima je i stražar ispred ulaza u okno bio u prvom redu čovek.

Proteklo je dva minuta koji su se Retornu otegali kao večnost. Tada se s druge strane pojavi senka drugog čoveka. Stražar ga je otkrio odmah.

– Stoj!

Podigao je „vinčesterku” i uperio je na mladog čoveka koji se pojavio između dve stene i pao na kolena.

– Šta tražiš ovde?

– Senjor, ja...

Retorno se uspravi kao mačka. Nečujno se šunjao iza stražara.

– Senjor ja mogu... ne...

Još jedan korak. Retorno je učinio još pola koraka, a onda se bosim nogama odupro o stenu i skočio. Nož je blesnuo samo za trenutak pre nego što se komančerosu zario u leđa. Još mu je instinktivno izbio „vinčesterku” iz ruke pre nego što je poslednjim trzajem mogao da zgrči prst i opali upozorivši drugog stražara na opasnost.

– Jesi li ga?...

– Sve je u redu – uzvрати Retorno dišući isprekidano. Uspravio se i nadlanicom obrisao graške ledenog zno-

ja koje su mu rosile čelo. Pogledao je mrtvog komančerosa koji je ležao kraj nogu. Nije se osećao ni uzdrmanim ni potresenim. – Moramo izvući ono iz okna. – Rekavši to dokopao je mrtvaca za noge i povukao ga iza jedne stene nedaleko od ulaza. Ako neko neočekivan naiđe, ne može odmah da ga primeti.

– Hajdemo, momče!

* * *

Dok se probudio osetivši nešto vlažno na licu. Pored njega je klečala Marija, jedna od devojaka zatočenih u koralu i brižno ga posmatrala. Otrgla je komad svoje bluze, zamočila je u vodu i brisala mu pažljivo lice.

Okrenula je glavu. Pored ulaza stajala je neka devojka.

– Ko je ono?

– Paolita!

Tako je, Paolita! Dok se setio, bila je to Marijina sestra. Nekoliko sati ranije joj je on doneo vodu. Ili se to desilo čak pre nekoliko dana? Telo mu je gorelo.

– Pij! – ponudila ga je devojka pri noseći mu posudu. Prihvatio je drhtavim rukama, otpio nekoliko gutljaja, a onda spustio posudu na zemlju. Prišla im je Paolita.

– Alma je naložila da nas sve ubiju – prošaptala je.

Dok se uspravi u sedeći položaj. U sećanje su mu se vraćali protekli sati. Pošto je odbio da se zakune na vernost Almi Rivas dokopali su ga i nakljukali meskalom, kaktusovom

drogom koja se u Meksiku, na tom tlu, koristi u ritualima već više hiljada godina. Uzimanjem, drogirani gubi osećanje za vreme i prostor. Zbog toga je i Doku trebalo dosta vremena da se pribere i seti se svega. Kada je našao u stanju poluopijenosti šibali su ga dok nije izgubio svest. Alma je sve to posmatrala uz slavodobitan smeh. Još uvek mu je taj smeh odzvanjao u ušima.

– Ubiće nas – ponovila je Paolita.

– Sve će nas ubiti!

Dok se pažljivo uspravi i nasloni na zid korala. Oprezno je pokretao zglobove. U glavi mu je brujalo, a nije bio siguran na nogama. Prokleta droga! Otpuzao je u drugi kraj korala i povratio ostatak paklenog otrova koji mu se još nalazio u stomaku. Odmah se osećao znatno bolje.

– Hej, hombre! – Tolmin Tim iako Amerikanac, oslovio ga je na španskom da bi mu se narugao. Približavao se Doku onoliko koliko mu je to laso za koje je bio vezan dozvoljavao.

– Dobro došao, hombre! – Smeh mu je zaista zvučao avetinjski. Podigao je ruku i pokazao put neba na kojem se odražavala crvena svetlost vatre zapaljene na „brdu užasa”. – Pakao na zemlji, hombre!

Dok kleče pored ridokosog.

– Moramo umaći odavde!

– To je nemoguće sada kada su sve pripreme već obavljene, hombre. Zaista je trebalo da te ubijem!

Dok se ponovo uspravi. Bilo je besmisleno govoriti sa Tolmin Timom. Bio je potpuno slomljen pa se od njega nije mogla očekivati ni saradnja ni pomoć. Vratio se devojkama. Sedele su na zemlji i držale se za ruke kao mala deca. Očekivale su pomoć od njega, a sada i on sedi zatočen u ovom prokletom koralu. Nisu međutim rekle ništa.

– Nismo još mrtvi – tešio ih je Dok – Još nismo.

Vrata korala se otvoriše bučno. Ušli su ljudi s bakljama. Prišli su Tolmin Timu, grubo ga uspravili na noge i povukli prema izlazu.

– Adios, hombre! – doviknu mu crvenokosi div. – Srešćemo se opet uz veliku paklenu vatru!

Kapija se zatvori za njima. U koralu je zavladala pritiskujuća tišina. Niz Paolitino lice su se slivale suze. Marija je pokušavala da je umiri milujući je po kosi istovremeno i sama obuzdavajući suze.

– Nismo imale dinamit. Barera nam je stavio proklete šipke u postelju da bi mogao Almi Rivas da dokaže uspeh. Mi zaista nismo imale dinamit!

Dinamit!

Dok oseti ledenu jezu niz leđa. Seo je na zemlju izvukao noge iz obuće i počeo pažljivo da opipava sare. Bio je još tu. Prokleti psi su ga nakljkali meskalom, izbičevali ga, ali su zaboravili da mu pregledaju čizme. Dinamit je još tu! Nije bio tako bespomoćan kao što su mislili. Pitao se samo da li će moći da učini nešto za

ove dve nesrećne devojke? Izgledalo je da će ih odmah sve troje povesti gore na „brdo užasa”. Istina, Dok je sada znao samo ime tog brda i video vatru, ali mu je bilo nepoznato šta se tamo dešava. Urlikanje Tolmin Tima prolamalo se, iako je bio prilično udaljen. Paolita i Marija su prekrile uši dlanovima. Trajalo je kratko, a onda je ponovo zavladała tišina.

Dok se naslonio leđima na ogradu koralā i grozničavo razmišljao tražeći izlaz. Nije ga bilo. Nije imao oružje kojim bi eventualno mogao da prokrči put. Osim toga i protivnik je bio ne-savladiv, neuporedivo moćniji. Ostalo mu je jedino da jo sačeka.

Proteklo je pola sata, a onda se kapija otvorila ponovo. Bili su to isti lupеži sa bakljama. Ovog puta su došli po njega. Devojke se povukoše uplašeno pod nastrešnicu. Dok je ustao i pogledao komančeroše. Bila su četvorica. Međutim, iza njih uz samu kapiju bili su još nekolicina. Kada su pružili ruke prema njemu izmakao se u stranu.

– Mogu da idem sam.

Banditi se nasmejaše glasno, a jedan od njih reče.

– Sada još možeš, ali ćeš kasnije biti srećan ako ti neko bude pružio ruku.

Dok je iznenađeno slušao ovu izjavu. Kao da nemaju nameru da mu još večeras oduzmu život. Našao se između komančerosa. Napustili su koral, ne obazirući se ni jednom. Doku je laknulo što devojke nisu povelī sobom.

Da li je to samo odloženo pogubljenje ili će im Alma oprostiti život?

Put prema „brdu užasa” bio je veoma strm, pokriven velikim grubim komadima kamena. Dok se nekoliko puta sapleo i s mukom održao na nogama. Rane koje mu je na leđima napravio čvornovat kožni bič bolele su ga pri svakom pokretu. Osećao se umornim i s mukom savladavao omamljenost od meskala.

Stigao je upravo do ograde koja je okruživala platformu – zaravan na vrhu. Neko od bandita ga saplete tako da je pao na platformu obasjanu snažnim plamenim jezicima.

– Niko od tebe ne traži da preda mnoṃ ležiš u prašini.

Bio je to glas Alme Rivas. Pogledao je žmirkavo pre nego što je uspeo da je otkrije. Sedela je na uzvišici iznad kamene zaravni na nekoj vrsti kamenog prestola. Bila je obojena crvenim odblescima vatre. Izgledala je avetinjski u providnoj haljini koja je primila boju vatre.

– Zar još uvek nećeš da mi se podrediš? – pitala je mekim bezmalo umilnim glasom.

Ona je luda! Dok nije imao nikakvo drugo objašnjenje za njeno ponašanje i njene postupke. Naložila je da ga nakljukaju meskalom, izbičuju i sada, kao da se ništa nije dogodilo, pita zar još uvek neće da joj se podredi.

– Jesi li me razumeo, Holideje?

Učinilo mu se da je možda bolje da se pretvara da je još uvek ošamućen i da je nije shvatio.

– Pogledaj desno! – naredila mu je.

Zid koji su svojim telima obrazovali komančerosi razide se na njen znak. Ugledao je Tolmin Tima ukopanog do bokova. U zemlju, učinilo se Doku na prvi pogled. Međutim, kada je svetlost vatre postala manje zaslepljujuća video je da se radi o džinovskom mravinjaku termita. Riđokosi je bio vezan za njega. Okrenuo je ponovo pogled prema surovom vođi komančerosa. Osećao je da ga nešto steže u grlu.

– Proždraće ga, Dok! Oni su u tome veoma temeljni, tako da će na kraju od njega ostati samo kosti!

Dok je s mukom savladao užas. Pogledao je Tolmin Tima. Nije mogao da pusti ni glasa, jer su mu usta bila zapušena. Oči su mu, međutim bile razrogačene, samo što nisu ispale iz duplji. Mrzeo ga je i pozeleo da umre, ali nipošto takvom smrću!

– Vidiš li ona dva druga mravinjaka, Dok? Oni su za cure iz korala – objasnio je Esteban Ortega. – Jesi li me razumeo, gringo? One će biti vezane tamo gole i gledati te razrogačenih očiju.

– Šta je sa mnom?

– Zar postoji veća muka za čoveka od gledanje tuđih patnji kojima su izloženi samo zbog toga što neće da savije kičmu? – pitala ga je Alma Rivas, znajući unapred odgovor. Bila je u pravu. Ni najsurovija smrt mu se nije činila tako užasnom. Do toga još nije došlo. Tolmin Tima nije mogao da spase, ali su dve devojke još bile u koralu.

Dok okrete glavu uz grimasu koja je trebalo da znači da ne može gledati lagano umiranje Tolmin Tima. To se tako i učinilo Almi Rivas i njenom novom prvom oficiru. U stvari tražio je put kojim bi umakao s ovog brda. Tri, četiri koraka od njega nalazila se ograda, a ispod nje strmi obronak. Koliko je bilo duboko i gde bi pao nije mogao da oceni. No to je predstavljalo jedinu mogućnost.

– Ispaliću metak u njega ako mi se budeš pokorio, Dok!

Dok se zaterura idući nekoliko koraka udesno. Pored ograde se sručio na zemlju.

– Zlo mi je – promrsio je i pretvarao se da povraća. Ortega se nasmeja grohotom.

– Suviše je mek za posao koji hoćeš da mu poveriš, Alma – uveravao je novi prvi oficir. Došlo je i Orteginih pet minuta, jer je biti prvi oficir podrazumevalo i ljubavnik vođe komančerosa.

Zgrčen na zemlji, Dok se sve više približavao ogradi. Ugledao je Almu kako ustaje sa svog kamenog prestola i uspravlja se. Najlepša zver u ženskom obličju koju je ikada video! Smešila se pobedonosno uverena da ga je slomila. Bilo mu je jasno da mu neće oprostiti život ako joj ne bude služio, verovatno mu ne bi oprostila život ni kada bi ovog časa položio zakletvu. Htela je pokoravanje samo da bi zadovoljila svoju ludačku želju za gospodarenjem. Upravo je naredila da dovedu dve devojke iz korala. Umre-

će iako su nedužne istom užasnom smrću kojom i Tolmin Tim. Ortega je stajao okružen desetinom komančerosa, spremnih na skok ako to bude potrebno. Na to niko nije računao. Za sve je on bio izgubljen čovek kojem nije preostajalo ništa drugo nego da preklinje za sopstveni život.

To su upravo čekali!

Dok se i dalje pretvarao da povraća. Neupadljivo je opipavao saru čizme. Najzad je uhvatio prstima prvu šipku dinamita. Kratak pogled u stranu uverio ga je da je dovoljno blizu ograde ovog „brda užasa”. Naglim okretom mogao se podvući pod prečku koja je povezivala retko kolje i nestati komančerosima sa vidika. Odlepio se od tla i našao u čučućem položaju. Niko nije mogao videti šta smeru. Stajali su prilično daleko, a što je najvažnije osećali se sigurnim.

– Dođi ovamo napred, Dok – naredi Alma Rivas.

– Da – jeknu Dok. Ostavljao je utisak da mora da se podupre o tle. Bacio je prvu šipku dinamita. Video je kako leti kroz vazduh. Saže se i provuče ispod prečke kroz ogradu. Zagrmela je eksplozija. Bacajući se na tle pokušavao je grčevito da se uhvati za koren oskudnog rastinja. Padao je međutim, tako brzo da nije mogao da se zadrži. Zgrčio je telo u klupko kako bi sprečio udarac zglobovima o kamenje. Ležao je mirno dok su mu šareni svetlaci igrali pred očima. Nesvestica ga je blagom rukom povlačila u svoje okrilje. Borio se snagom volje protiv

nje, jer je gubitak svesti sada bio ravan smrtnoj presudi.

Povici ranjenih komančerosa vratili su ga u grubu stvarnost. Preživeo je. Umakao je sa „brda užasa” što do sada nije uspelo nikome. Ortega i komančerosi koji su stajali uz vatru verovatno su bili mrtvi. Šipka dinamita je uletela ravno u vatru. Ne sme da ostane tu, da leži. Mora da ustane i krene dalje. Setio se starog Meksikanca koga je pre nekoliko sati sreo na kamenoj zaravni. Rekao mu je da će biti na licu mesta. Pogledao je na gore. Kliznuo je, bolje rečeno sunovratio se u dubinu od deset metara. Njemu se pak činilo da se sunovratio u najdublji pakao. Sa vrha „brda užasa” sevala je puščana vatra. Nije, međutim morao ni da se saginje ni zaklanja, jer ga komančerosi nisu mogli videti. Jednostavno su pucali nasumce, u noć.

Dok se gorko nasmeja i izvadi drugu šipku dinamita iz čizme, pripali fitilj i zamahnu nagore. Odmah zatim bacio se na zemlju. Povici i krici parali su nebo. Dolazili su sa „brda užasa” još pre nego što je detonacija odjeknula. Odjednom se u neposrednoj blizini čuo šum teškog predmeta koji klizi i udara o kamenje, „Vinčesterka” je ostala da visi zadržana žbunjem nedaleko od Doka. U tom trenutku mu se učinilo da mu oružje šalju bogovi sa kojima je stari Otomi bio u vezi.

Skočio je i potrčao. Marija i Paolita su se još uvek nalazile zatvorene u onom prokletom koralu. Normalno,

neko ih je čuvao, postojala je straža, ali najverovatnije komančerosi nisu ostali na svojim mestima da čuvaju dve bespomoćne devojke kada se na „brdu užasa” dešavalo nešto neuobičajeno i preteće. Hramajući, stigao je do puta koji vodi prema koralu i gotovo poskakujući na jednoj nozi hitao tamo. „Vinčesterku” je stegao na grudi dok mu je kažiprst bio kao prilepljen na obaraču. Na pojavu prve senke mora da puca. To je bila jedina mogućnost da prokrči put do devojaka, koje je verovatno napustila i poslednja nada da će biti spasene. Potpuno iscrpljen stigao je do visoke ograde ovog otvorenog zatvora, čiji je put kroz otvor, pomislio je ogorčeno, vodio u nebo! Priljubljen uz ogradu približavao se kapiji. Pustio je na trenutak „vinčesterku” iz ruku i podigao balvan koji je služio kao težak zasun.

– Marija, Paolita!

– Da, ovde smo.

Dok ramenom gurnu tešku kapiju uspevši da je samo odškrine. Srećom dovoljno da se devojke nekako probiju napolje.

– Dok!

Okrenuo se naglo kao bičem ošinut. Podigao je „vinčesterku”, a onda razanao sedog Meksikanca.

– Dok, ovuda, dole!

Gurnuo je devojke ispred sebe i pogledao oprezno unazad. Prvi komančerosi su se pojavljivali u daljini. Silazili su sa „brda užasa” zahvaćenog plamenom. U dvojicu najbližih je Dok ispali dva metka. Nije promašio.

Ostali su potražili zaklon. Trčao je za Meksikancem i devojka dok mu se krv s povređenog lica i čela slivala u oči. Usput ih je brisao rukavom. – Gde su ostali? – pitao je Meksikanca kada ga je sustigao.

– Ovde su – oglasio se Rafaelo Retorno.

– Kako tamo dole stoje stvari?

– Komančerosi koji su čuvali okna mrtvi su. Ima još ljudi u kanjonima. Međutim, ti lupeži su dobili izričitu naredbu da ne miču s mesta sve dok im ne stigne smena. Bez obzira šta se ovde u dolini dešava, ne smeju da napuštaju svoje pozicije! To je izričita naredba Alme Rivas!

Alma Rivas! Pri pomenu njenog imena Dok sklopi oči. Bezmalobrojna naga objašnjenja plamenom vatre, to je bila slika koja mu se vratila u sećanje.

– Koliko vas je?

– Sa mnom ukupno četvorica – kazao je Rafaelo Retorno. – Imamo „vinčesterke”, revolvere, municije i dinamite da celu onu prokletu tvrđavu dignemo u vazduh.

Dok se jedva držao na nogama. Zaneo se i oslonio na koščato rame starog Meksikanca koji je stajao tu kraj njih i nije se mešao u razgovor. Obojica su bacila pogled ka „brdu užasa” i plamen čiji su jezici, činilo se, dopirali do neba.

– Kada budu došli dole, pokušaćete da se uzanim putem dočepaju sela – objašnjavao je Dok. Pokušaćete to bar dva puta.

Rafaelo Retorno je pažljivo slušao i klimao glavom. Pokazao je na mesto koje se nalazilo odmah iza drugog skretanja.

– Tamo ćemo ih sačekati, Dok!

Bilo je to dobro odabrano mesto. Svi su morali tom okukom, znači pravo pred uperene cevi.

– Pokušajte da se probijete malo više i pokrijte taj prokleti put dinamitom. Samo nam to može pomoći da put bude razrovan eksplozijom i tako oteža komančerosima silazak iz tvrđave.

– Kreni sada – prvi put se oglasio Pedro Kantano, osećajući da je Dok na izmaku snage. – Ja ću ga odvesti u selo. Vidiš da je više mrtav no živ. Morate da se držite tamo gore, Rafaelo. Do poslednje kapi krvi!

– Umrećemo za Suerte i za slobodu. Rekavši to Retorno zamače između dve stene.

– Nije potrebno umreti – dobacio je Dok poslednjim ostatkom snage.

– Dovoljno je da održite položaj i sprečite lupeže da izađu iz tvrđave.

– Da, da... -čulo se između stena. Trenutak kasnije je Dok izgubio svest.

* * *

Kada je prva eksplozija zagrmela, Alma Rivas je panično pogledala u krug oko sebe. Do sada je sve bilo jednostavno. Preuzela je komandu od svog oca i do ovog časa nije bilo kritičnih situacija. Surovošću je držala seljake pod komandom, podjarmljenje. Sada je sve postalo drugačije. Ona

sama je odgovorna za sve. Zahtevala je da joj dovedu gringa u tvrđavu, jer je sa grupom seljaka koje je predvodio uspeo da savlada Tolmin Tima i njegove ljude.

– Holideje! – vikala je vođa stojeći među komančerosima koji su joj još preostali.

Eksplozija se prolomi još jednom. Kamenje je, činilo se, ječalo i pomeralo se kao da se brani od napada ljudske ruke. Dotrčala su dva komančerosa i stala pred Almu teško dišući.

– Seljaci su stavili dinamit kod okuke. Put je raznesen.

– Šta to treba da znači?

– Nećemo baš lako moći da sidemo, senjora!

Jedan od komančerosa, divovski građen samo klimnu glavom dok mu je lice bilo izobličeno ružnom grimasom. Karlos Mendoza! Almi nije promakao sjaj u njegovim očima, kratkotrajni blesak, a onda mu je pogled prešao preko njenog tela. Znala je dobro taj pogled i taj izraz lica. Ljudi su je veoma često gledali na taj način. Hteli su samo jedno njeno telo, njenu strast. Bio joj je neophodan novi vođa. Karlos Mendoza joj se u ovom trenutku učinio pravim čovekom. Ljudi su ga uvažavali i bojali ga se. Osim toga, nekoliko puta je zamenjivao prvog oficira. Prišla mu je hitrim koracima i protrljala grudi o njegovi mišicu.

– Rasporedi ljude, ti si sada prvi oficir! Pusti seljake neka se do sutra krčkaju tamo dole i razmišljaj o tome kako da mi doneseš Holidejevu glavu!

Čekam te, oficiru! – Ne čekajući odgovor ušla je u staro utvrđenje i uputila se u svoju sobu. Čula je kako Mendoza izdaje ljudima naređenja.

– Dok Holidej, prvi čovek koji nije hteo da mi se pokori – mrmljala je držeći glavu među šakama. – Slomiću ga! – Legla je i zagledala se u tavanicu. U selu se nalazio samo deo zlata i to manji. Sve ostalo je dopremila ovamo u tvrđavu. Na koga može da računa? Ljudi u kanjonima, stražari se neće pomerati sa mesta dok im ne stigne smena. To je bilo njeno izričito naređenje. Čuvari rudarskih okana mora da su mrtvi čim su se seljaci dokopali dinamita. Znači, ima preko petnaest divljih komančerosa i novog prvog oficira. To mora biti dovoljno da se savladaju malobrojni seljaci koji su se u prvom naletu priključili Doku. U Suertu sigurno nema dovoljno oružja. Možda imaju nekoliko skrivenih pušaka i „vinčesterke” koje su uzeli od čuvara rudnika. Najviše deset pušaka i revolvera, procenila je. S time ne mogu da dobiju bitku protiv njenih komančerosa. Čak i kada ih vodi čovek kakav je Dok. Ustala je i prišla prozoru. Nebo nad „brdom užasa” je još uvek bilo purpurno.

– Unišću te, Holideje!

* * *

Dok je spavao cele noći kao mrtav. Kada se probudio sunce mu je sijalo u lice. Nije ni čudo, jer je kući u kojoj je ležao nedostajao jedan zid, a tavanica je bila zagaravljena verovatno od

eksplozije. Zatvorio je oči i okrenuo se. Čuo je prigušene glasove. Očigledno su ljudi razgovarali šapatom da mu ne bi smetali. Sećanje je počelo da se vraća. Uspravio se i osetio bol kao da mu neko kida telo na komade. Jeknuvši, klonuo je nazad u postelju. Senka mu pade na lice. Pedro Kantano se pojavio na pragu. Približio mu se s osmehom i videvši da Dok ponovo pokušava da se pridigne rekao.

– Ostani da ležiš, hombre!

– Gde su ljudi? – pitao je Dok stežući zube da bi savladao bol. – Žene su u kolibama, stari. Čuvaju izlaze iz kanjona s ove strane, a mladi su opkolili tvrđavu. Nema čoveka koji se nije priključio prvoj četvorici najsmelijih. Svaki ima kao oružje bar po dve šipke dinamita. Uostalom ako nekog hoćeš da ubiješ, nema potrebe da nišaniš.

– Drugim rečima, stari, Alma Rivas i njeni komančerosi su zatvoreni u tvrđavi?

– Za sada je tako. No, ljudi znaju šta im valja činiti ako banditi pokušaju da se probiju. Naši ljudi su podeljeni u grupe i svaka je izabrala vođu.

– Marisa! Gde je Marisa?

Pošto je izostao odgovor otvorio je oči, koje je nekoliko trenutaka ranije morao da sklopi zbog iscrpljenosti. Kantano i Retorno kao da su lebdele pred njim u izmaglici.

– U tvrđavi kod Alme Rivas.

– Moramo tu devojkicu izvući odozgo.

– To je nemoguće, Dok!

– Ništa nije nemoguće, neka se vidar još jednom obrati bogovima. Vredi

pokušati. – Dok je time hrabrio i sebe i seljake. Vidar, isti onaj koji mu je previo rane u tvrđavi pomogao mu je i ovde u Kantaninoj kući.

* * *

Karlos Mendoza je gledao preko kamenog bedema dole u selo, u dolinu. Ništa nije mogao da primeti između stena. No znao je da seljaci tamo vrebaju. Kao dokaz bili su mrtvi komančerosi koji su ležali između kamenja. Miris baruta lebdeo je u vazduhu. Snažne eksplozije dinamita razdrmale su i stene na kojima je bilo izgrađeno, sada već trošno, utvrđenje.

– Besmisleno je da nasrćemo na njih – kazao je komančeros naslonjen na zid, lica umrljanog krvlju.

Mendoza je mislio isto. Ni on nije bio samoubica. Ljudi koje mu je Alma poverila ne treba da uleću bezglavo u sigurnu smrt. Svaki otvoreni protivnapad ne može da promakne seljacima, odmah će uzvratiti dinamitom. A od tog strašnog eksploziva nema zaklona.

– Idi neka te previju – kazao je prvi oficir i vratio se u tvrđavu. Alma Rivas je sedela u velikoj sali odakle je mogla da posmatra Suerte. Samo nekoliko stotina metara udaljeni nalazili su se rudnici i selo. Gotovo na dohvat ruke, ali je put sada bio presečen. Kada je u salu stupio Mendoza uzviknula je.

– Marisa, donesi prvom oficiru vina i nešto za jelo!

– Da, senjora.

Marisa pođe, praćena upornim Mendozinim pogledom.

– Sviđa li ti se, oficiru? Mendoza protrlja bradu.

– Naravno, ona je baš lepa devojka. Ali mi je draža žena kakva si ti, Alma!

Ustala je i prišla prozoru. Gledala je nekoliko trenutaka napolje ćuteći, a onda rekla.

– Ne mogu se videti ti prokleti seljaci! Sede kao pacovi među kamenjem i drže šipke dinamita u ruci. Bacaju ga kao ludi i to uspeva da im odagna strah.

– Probićemo obruč – uveravao je prvi oficir. – Najkasnije sutra će ti psi ponovo biti na poslu. Neka sam proklet ako ne budu!

U tom trenutku je u salu ušla Marisa i donela vino i hranu.

– Misliš li da ćeš to uspeti?

– Hoću! Menjaćemo njen život za njegov – kazao je pokazujući na devojku. – Ubila si joj roditelje i zarobila nju ovde u tvrđavi. Ona je ispunjena željom za osvetom. Uostalom, kako je Pako mogao da nestane kao da je propao u zemlju. Ti si otišla u selo, a ostavila njega da pazi na gringa. Sigurno je čuo nešto što nije trebalo pa su ga njih dvoje sredili. Uveren sam da se odigralo kao što kažem.

Marisa je uplašeno slušala. Mendoza joj priđe i uhvati za izrez haljine.

– Ubili ste ga da ne bi mogao da ispriča Almi šta je čuo i video.

– Ne! – vrištala je devojka – Nismo!

- Ponudićemo tvoj život u zamenu za njegov!
- On to neće učiniti. Ja ću se ubiti.
- Ne, ništa od toga, čuvaćemo te kao zenicu oka!

* * *

– Pustite ga da spava – rekao je Kantana tiho i odmahnuo rukom čoveku koji je upravo stigao sa položaja. Doku je potrebno da spava najmanje još dvadeset četiri časa.

– Bio je kod nas čovek s belom zastavom. Saslušao sam šta je imao da kaže pa sam ga onda ubio!

– To je bio pregovarač! – jeknu Kantano.

– Komančeros – ispravi ga seljak.

– U svakom slučaju, čovek s belom zastavom koji donosi poruke od neprijatelja. Njih treba saslušati i pustiti da se vrate.

– Zar komančerosa? – čudio se mladi seljak.

Dok je već neko vreme bio budan. Šta, uostalom, zna mali seljak šta su to pregovarači i glasnici.

– Šta se to događa? – pitao je iz postelje.

– Nismo hteli da te budimo – objasni Kantana.

– Onaj komančeros s belom zastavom, šta je hteo?

Mladi seljak nekako zbunjeno i nespretno priđe bliže. Za pojasom je imao tri šipke dinamita kao što drugi nose revolvere.

– Treba da dođete kod Alme Rivas, senjor.

Dok se nasmeja. – Zbog čega to?

– Ona hoće vaš život, senjor!

– I ništa više?

– Ne, senjor! – odmahnu mladić zbunjeno – Samo vaš život. Dok oprezno kliznu s postelje i pokuša da se uspravi. Onaj ćutljivi vidar kao da je zaista bio u sprezi s bogovima. Istina, zglobovi su mu još uvek bili ukočeni i boleli su ga, ali je mogao da se kreće.

– Možeš li reći ženama da skuvaju kafu, stari? Kantana prekorno odmahnu glavom

– Ako Tarahumara vidi šta radiš neće više hteti da ti leči rane.

– Hoću kafu! – ponovi Dok molećivo da bi odobrovoljio starog Meksikanca. Ovaj napusti kuću. Za njim je pošao i mladi seljak.

– Sačekaj još trenutak.

– Da, senjor?

– Alma neće ništa više od mene osim mog života? Je li to tačno? To je rekao bandit s belom zastavom pre nego što si ga ubio.

– Da, senjor.

– Da li je rekao još nešto? – Dok je posmatrao mladića s podozrenjem. Alma Rivas sigurno ne bi poslala glasnika da prenese takvu besmislicu.

– Vaš život, da bi Marisa mogla da napusti utvrđenje. U protivnom će joj Alma odrubiti glavu i baciti u dolinu!

Dok poblede i nasloni se na prozor.

– Komančeros zaista nije kazao ništa više, senjor!

– U redu je, hombre.

– Zar je bilo pogrešno ubiti čoveka koji donosi tako užasnu poruku?

– Bilo je protiv pravila – objasnio je Dok. – Idi pridruži se ostalima i drži oči otvorene.

Marisa je u rukama vođe komančerosa! Možda su našli Pakov leš? Možda je i Marisa u uzbuđenju rekla nešto pogrešno, odala se? A možda je Alma Rivas izvukla iz nje nešto silom, naterala je na svoj način da prizna?

Načinio je još nekoliko koraka, a onda seo na ivicu kreveta. Marisa je živa inače je Alma Rivas ne bi mogla ponuditi u zamenu za njegov život. Zatvorio je oči i video lik mlade devojke koja je znala biti tako nežna i koja nikada nije iz pogleda mogla da odagna strah. Istovremeno je mislio i na Fabianu, Meksikanku iz La Eskonidasa. Fabiana je bila mrtva. Ubio je jedan od onih komančerosa koji je pokušao da izvuče Alvareza iz zatvora. I Fabiana se, isto tako, obisnula o njega kao i Marisa. Nikada se nije oslobodio izvesnog osećanja krivice za smrt lepe Fabiane. Bez obzira što joj nije mogao priteći u pomoć, niti je spasti.

Sada gore u tvrđavi boravi jedna druga devojka. Treba da umre zbog toga što je imala toliko poverenja u njega. No ovog puta je imao nešto u rukama čime je mogao da joj pomogne. Alma Rivas je sama predložila šta to treba da bude!

– Kafa, Dok!

Dolazak Pabla Kantana ga je trgao iz razmišljanja. Iako je u Suertu vla-

dala žega, topla kafa mu je donela osveženje, probudila njegov duh.

– Moram u tvrđavu, stari!

Kantano, koji je takođe pio kafu, zagrcnu se i umalo ugušio.

– Moram u tvrđavu – ponovio je Dok.

– Drže u rukama Marisu, a pustiće je ukoliko dobiju mene u zamenu.

Kantano ga je gledao potpuno zbunjeno. Posle nekoliko trenutaka razmišljanja najzad je procedio.

– Naravno. Ona je veoma prepredena žena. Kada se dočepa tebe neće pustiti Marisu u to sam siguran. Kao što znam sigurno da čim ti stigneš gore, otpor će se ovde ugasiti, Dok. Onda smo ponovo svi, uključujući i Marisu, njeno roblje.

Takvi izgledi nisu Doku uopšte bili na pameti. Kantano je apsolutno u pravu. Pitao se da li je i Alma Rivas razmišljala na isti način?

– To je dakle bila poruka komančerosa s belom zastavom. Mladić ga je ubio. To su sigurno bogovi umešali svoje prste.

– Mogu li tvoji bogovi da izvuku Marisu iz njihovih kandži? Ili to mora da učini čovek od krvi i mesa, Kantano?

– Voliš li je ti, gringo?

– Ne – uzvрати Dok – ali je ona jedna od naših, a ja nikada nisam ostavio na cedilu nekog ko se borio uz mene.

– Izgleda da je prokletnica smislila dobar način da te se dokopa.

– Izgleda da moramo smisliti nešto, neki način na koji bi mogli devojku izvući iz tvrđave. Izgleda da je kucnuo čas da tu dramu koja je počela, okon-

čamo upravo u tvrđavi. Predvideo si da ljudi koji sada drže komančeroše čvrsto prikovane za tvrđavu nemaju nikakvih šansi kada se spusti noć i razbojnici krenu jedan po jedan da se izvlače iz tvrđave.

Zbog ograničenog vremena nisu mogli da pripreme ljude na takvu mogućnost, zaključio je Kantano. Dok je u pravu. Stari Meksikanac je ćutao i mrmljao nešto sebi u bradu. Odjednom mu se lice ozari.

– A prolaz, Dok?

Holidej ga pogleda upitno.

– Bacili ste leš onog komančerosa u otvor, u podzemni prolaz?

– Jesmo.

– To je put prokopan radi bezbednog bekstva ukoliko tvrđava bude opkoljena. Prokopali su ga nekadašnji gospodari. Put vodi kroz brdo i završava se u jednom od okana.

– Gde to, stari?

– U severnom oknu – odgovori Kantano.

– Sve nije baš tako jednostavno, vidim ti po izrazu lica. U čemu je teškoća?

– Izlaz je zatrpan. Pred njim se nalazi nekoliko tona kamenja.

– Imamo dovoljno dinamita!

– Ako ne budemo imali sreće i eksploziv ne postavimo kako treba može se put potpuno zatrpati, celo brdo može da se sruči na izlaz.

– Prokletstvo, moramo pokušati i to odmah. Mrak samo što se nije spustio.

* * *

Karlos Mendoza je vezao Marisu za krevet u njenoj sobici. Nesrećnoj devojci je lice bilo modro i naduveno od njegovih pesnica. Priznala je da je Dok ubio komančerosa Paka, ali nije odala gde je sakrio leš, tvrdeći da ne zna. Mendoza nije uspeo da sazna za prolaz, Marisa je čuvala tajnu po cenu života. Ruke su joj bile vezane i pričvršćene za nogu kreveta. Otišao je pre pola sata ostavljajući za sobom pretučenu, polumrtvu devojku.

Marisa je napregnuto osluškivala. Nije se čulo ništa. Pokušavala je da se oslobodi veza i svaka dva-tri minuta prekidala zbog iscrpljenosti. Kada je već bezmalo uspela, čula se žestoka eksplozija i tutnjava. Siguran znak da se nešto događa u selu, da seljaci stoje iza te eksplozije. Nastavila je posao i uskoro uspela da se oslobodi kreveta. Mogla je bar da se kreće. U hodniku su se čuli koraci. To nije bio Mendoza. Onako težak čovek se nije mogao kretati skoro nečujno, kao mačka. No, opasnost je vrebala od svakog komančerosa. Marisa je ispod dušeka izvukla Pakov revolver i uperila cev na vrata. Posle nekoliko trenutaka su se naglo otvorila i na nji-ma pojavio komančeros koga nije poznavala. Zastao je na otvorenim vratima razrogačenih očiju. Onda se naglo okrenuo i počeo da beži hodnikom ne pustivši glas.

Marisa je potrčala za njim. Obrela se u hodniku i okrenula na desnu stranu gde se nalazila sala i soba Alme Ri-

vas. Trenutak kasnije je iz sobe knjezinje komančerosa izašao Mendoza i ugledao devojkicu sa uperenim oružjem. Metak ga je pogodio u levo rame i bacio unazad. Drugi se zario u bočni zid. Mendoza je uspeo da umakne u sobu Alme Rivas. Marisin smeh ga je pratio. Devojka je u prvom trenutku htela da se vrati u svoju sobu, a onda promenila odluku i uvukla se u malu, mračnu prostoriju sa otvorom na podu u koji je bio ubačen Pakov leš.

* * *

Dok je osećao kako mu se pluća pune prašinom. Kašljao je žestoko dok su mu se suze slivale niz lice. Najzad se oblak prašine slegao pa je mogao da vidi šta se nalazi ispred njega. Bila je to ogromna rupa u kamenu. Kantano je izašao iz zaklona, a za njim Rafaelo Retorno i još trojica mlađih ljudi. Gledali su zadivljeno u tunel koji se nalazio ispred njih.

– Idite po sanduke. Ponesite koliko god možete, četvorica smo. Jesi li siguran stari da se ovaj tunel završava u maloj ostavi u tvrđavi?

– Siguran sam, Dok!

– Onda da krenemo. Ništa nismo zaboravili. Tu su baklje, fitilji...

* * *

– Oficiru! – oglasio se jedan komančeros ispred vrata. Karlos Mendoza ustade sa postelje Alme Rivas koja mu je upravo previla ranu.

– Dobili smo obaveštenje odozdo – raportirao je bandit. – Našeg glasnika

su omaškom ubili pošto je predao poruku. Dok dolazi!

Satanski osmeh zaigra na licu lepe Alme.

– Znala sam, znala sam! – likovala je.

– Kada će doći? – raspitivao se Mendoza.

– Kazali su kada padne mrak. – Mendoza nabra čelo. – To može biti trik.

– On je prokleti gringo sa mekim srcem kada su žene u pitanju. Šta je s Marisom, oficiru?

– Eno je u njenoj sobi s oružjem u vezanim rukama.

– Jeste li je videli?

– Ne, uvukla se u ugao da je ne bi videli s prozora.

Mendozi je bilo apsolutno nepojmljivo da zbog neke devojkice, do juče nepoznate, ovaj Amerikanac nudi svoj život. Za razliku od njega Alma Rivas je bila apsolutno sigurna da će se Dok predati.

* * *

Tunel je kao prava cev vodio kroz brdo. Bio je dovoljno visok da kroz njega moglo kretati, istina malo pogrbljeno. Osim toga bio je i dovoljno širok da je mogao proći čovek natovaren prtljagom. Dakle, sve je bilo predviđeno i pripremljeno za bekstvo.

Posle dugog pritajenog kretanja kroz prolaz, Dok reče svojim pratiocima.

– Odlazite sada. Niko neka ne ostaje u prolazu duže nego što je potrebno. Ostalo ću obaviti ja. Rafaelo Retorno

je hteo da se pobuni, ali mu Dok samo pokaza rukom u pravcu severnog okna i izlaza.

Prošlo je nekoliko minuta od odlaska Meksikanaca, a Dok se uskoro nađe ispod strmih stepenica niz koje je bačen Pakov leš. Više se ništa nije čulo. Ramenom je podupro kameni poklopac i najzad mogao da proturi glavu u otvoren prostor. No umesto toga gledao je u cev uperenog revolve-ra. Marisa je razrogačila oči užasnuta kao da pred sobom vidi Pakov duh. Za trenutak je izgledalo da će vrisnuti, ali joj Dok dade znak da ćuti.

– Ne postavljaš sada pitanja, Marisa. Kasnije ćemo imati dovoljno vremena. Sići ćeš i ići podzemnim prolazom. Rafaelo i još nekolicina ljudi su ispred tebe. Idi samo napred bez zadržavanja i ne dodiruj ništa. Za kratko vreme stići ćeš do severnog okna. Tamo te očekuje Kantano sa ostalima. Jesi li razumela?

– Jesam!

Dok je uhvati za mišicu i gurnu je prema ulazu u podzemni tunel. Za trenutak kao da je oklevala, a onda iščezla u mraku. Sačekao je nekoliko sekundi i otvorio vrata koja su vodila u hodnik tvrđave. Komančerosi su bili napolju. Moraće da ih nekako domami unutra.

– Hej, Alma Rivas!

Glas mu je odzvanjao jezivo odbijajući se o gole zidove. – Obećao sam da ću doći i evo me. – Brzo se povukao u malu prostoriju s podzemnim prolazom i zatvorio vrata.

Prošlo je nekoliko trenutaka, a niko se nije oglasio.

– Alma, zar više ne prepoznaješ ni moj glas?

– Gde se sakrivaš, ti prokleti gringo?

Doku je taj glas bio nepoznat. Pogrbio se i za trenutak ušao u hodnik da se pokaže. Moraju znati da je tu i naročito gde se krije.

Odjeknuo je pucanj. Metak je zazviždao visoko iznad Doka. Povlačeći se u svoje skrovište ugledao je u magno-venju visokog plećatog komančerosa zaraslog u bradu. Verovatno Almin prvi oficir kojeg je izabrala posle Ortegine pogibije. Čovek je pucao još jednom iako nije više imao izgleda da pogodi Doka.

– Gringo je ovde, komančerosi! – pozvala je Alma Rivas. – Ovde u tvrđavi!

Dok se resko nasmeja i doviknu.

– Čim mi budeš dovela Marisu izaći ću napolje. – Obezbedio se teškom gvozdenom rezom i naslonio se iscrpljen na zid.

– Ne moraš dobrovoljno da izlaziš, mi ćemo te izvući odatle! – Hodnikom su sada odjekivali brojni teški koraci kao da je ušla horda divljaka ili krdo pobesnelih bikova. Približili su se, mada ne suviše Dokovom skrovištu koje se nalazilo otprilike na sredini starog utvrđenja. Za to vreme se Dok odvojio od zida i ušao u podzemni prolaz. Nije se čak ni potrudio da spusti kameni kapak. Trčao je pogrbljen kroz hodnik. U mislima je još jednom ispi-

tao celu akciju. Nije mu promakla ni jedna greška. Alma Rivas se nalazi u utvrđenju sa svojim ljudima okupljenim oko prostorije u kojoj se skrivao Dok. Pokušaće da provale unutra. No, moraju biti oprezni, jer računaju s tim da je naoružan. Znači treba da tek kuju plan kako da ga savladaju. To znači da dobija u vremenu.

Doku se košulja lepila uz telo kada je stigao do kraja dugog fitilja kojim su bili na odgovarajućem rastojanju povezani sanduci s dinamitom. Vreme gorenja se, međutim, nije moglo odrediti precizno, zavisilo je od kvaliteta fitilja, vlažnosti... Potrebno je pet minuta. To mora da je dovoljno da prođe do kraja tunela i skloni se u severno okno. Odlučno je primeo baklju fitilju i sačekao karakterističan zvižduk, šištanje kojim je vatra nezadrživo grabila. Onda je potrčao koliko su ga noge nosile. Izgledalo mu je da je protekla čitava večnost pre nego što je ugledao svetlost izlaza. Stigao je do severnog okna i povukao u njega Kantanu koji ga je drhteći očekivao. Pridružili su se Retornu i ostalima, zaklonjenim iza ogromne kamene gromade. Napregnuto, ne trepćući gledali su u staru tvrđavu.

Dok se pribio uz Meksikance iza stene. Ruke su mu drhtale dok je pristima prolazio kroz znojem ulepljenu kosu.

– Prokleti fitilj...

Ostatak rečenice kao da je zastao u grlu Rafaela Retorna. Zaglušujuća eksplozija, puna pretnje ispuni vazduh. Tlo pod njima je počelo da podrhtava.

Prašina je kuljala iz otvora tunela kao da iz njega izlazi poslednji dah đavola. Marisa se grčevito držala za Doka. Kantano je gledao gore u nebo, a usne su se pokretale kao u nemoj molitvi.

Trajalo je prilično dugo pre nego što je prašinu i dim blagi povetarac razvejavao prema istoku. Počeli su i prvi razbojnici da izlaze posrćući iz tvrđave, to jest iz onoga što je ostalo od nje. Nisu ni pomišljali na borbu.

– Alma Rivas je mrtva! – vikao je iz sveg glasa jedan od njih.

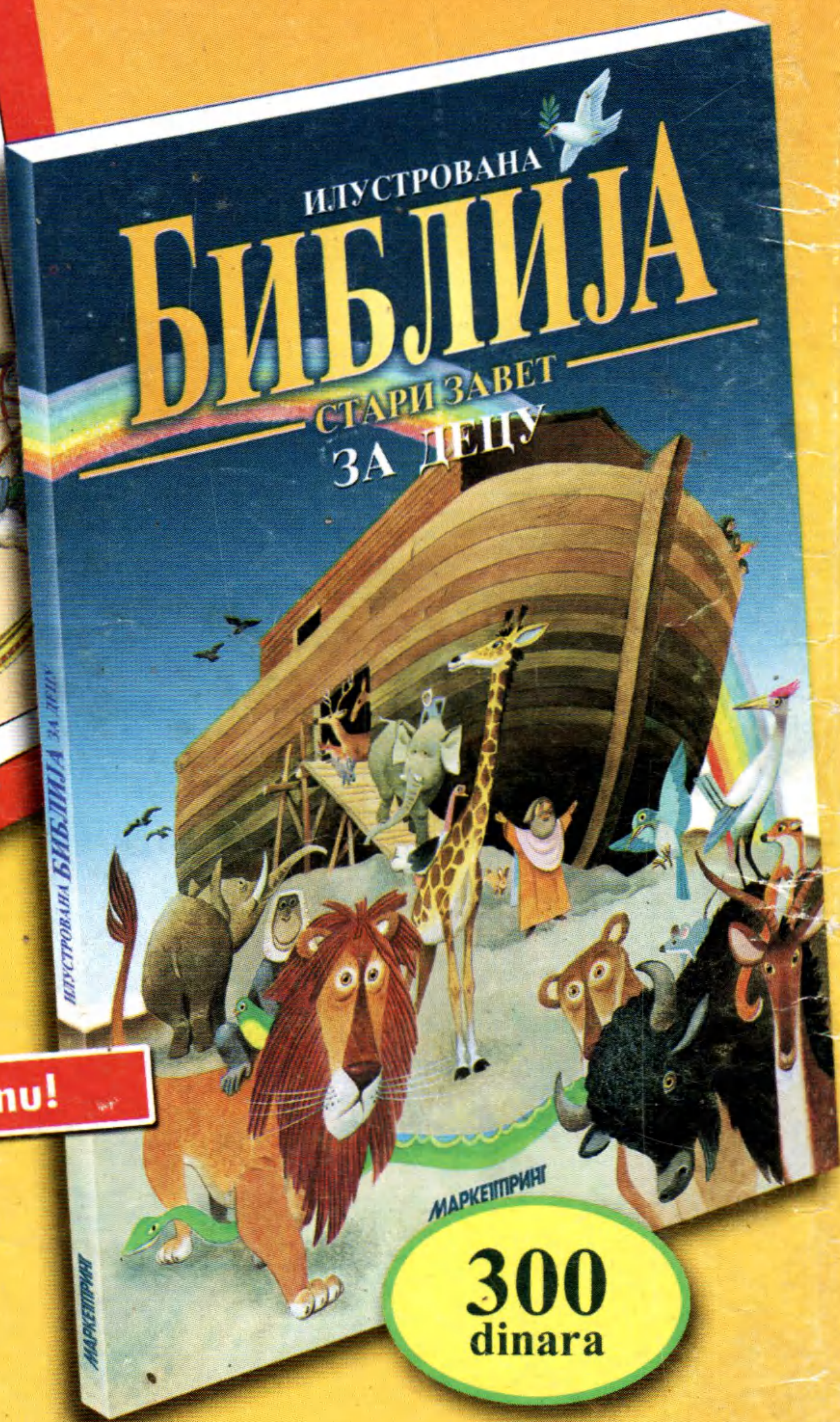
Teror knjeginje komančerosa je bio prekinut, slomljen. Njeni ljudi su panično bežali. Nekolicina je bila uhvaćena, ali je većina preživelih uspela da umakne.

Dok je prvi ustao i povukao Marisu za sobom. Preplašena devojka se još uvek grčevito držala za njega. Dok je milovao dugu crnu kosu, uhvatio za ruku i poveo dole u selo.

Mada je znao da će se uskoro uputiti na neko drugo odredište, vođen svojom željom za avanturama, odlučio je da se nakratko zadrži uz ovu devojku, dok mu rane ne zacele.

KRAJ

MARKETPRINT

Poštarina uključena u cenu!

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

00464